

ΜΑΡΤΥΚΕΤΕ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ξανακατεβήκαν καὶ ξαναόρχισαν τὴν περιπλάνητη καὶ βασανισμένη ζωὴ τους. Καὶ πέρασαν πολλὰ χρόνια χωρὶς νὰ ξαναδῇ ὁ Ἅγ. Πέτρος

τόν τοίχο του Παραδείσου. Χωλογίζονταν τους θανάσιμους τόπους του 'Υπερέβαν κι' ελπίς αναστενάζει. Σήμερα όμως δεν είχε ανάγνητο γ' αναστενάζει: Βρισκόταν εκεί, και από το πρωί ως το βράδυ δοκίμαζε καινούργιες απολαύσεις.

Όσο που δεν είχαν περάσει ακόμα δεκαπέντε μέρες που βρισκόταν στον Παράδεισο, κι' ένας άγγελος πλησίασε τον Κύριο που καθόταν σ' ένα θρόνο, και αφού υποκλίθηκε επτά φορές, του άγγειλε ότι κάποια μεγάλη δυστυχία θα χτύπησε τον 'Αγιο, γιατί ούτε έτρωγε, ούτε έπινε, και τα μάτια του είχαν γύρω μία κοκκινιάδα, σά να μην είχε κοιμηθεί πολλές νύχτες. Μόλις τάκουσε αυτό ο Κύριος, σηκώθηκε και πήγε να βοηθήσει τον 'Αγιο Πέτρο. Τον ηδρε πολύ μακριά, σε μιάν έρημη γωνία του Παραδείσου, ξελωλημένον κατάχαμα, με τα ρούχα σκισμένα και με στάχτη στο κεφάλι. Ο Κύριος βλέποντάς τον τόσο απελπισμένον, κάθισε δίπλα του και του μίλησε, όπως τον καιρό που πήγαιναν μαζί, ανάμεσ' απ' τις θλίψεις του κόσμου.

— Γιατί είσαι τόσο λυπημένος; τόνο ρώτησε.

— Ο 'Αγιος Πέτρος είχε την καρδιά τόσο φουσκωμένη που δεν μπορούσε ν' απαντήσει.

— Γιατί είσαι λυπημένος; ξαναρώτησε ο Κύριος.

— Αντί για άλλη απάντηση ο 'Αγιος Πέτρος έβγαλε τη χροστή του κορώνα και την πέταξε στα πόδια του Κυρίου. Μ' αυτό έννοουσε, ότι δεν ήθελε στα πόδια του Κυρίου. Μ' αυτό έννοουσε, ότι δεν ήθελε να τη δόξα και τις τιμές.

Ο Κύριος κατάλαβε ότι η απελπισία έκανε το δόλο του να μη μπορεί να κρατήσει τον εαυτό του, και γι' αυτό δέ θυώσε και δόλο.

— Όμολόγησέ μου τ' είν' αυτό που σε βασανίζει, του είπε με φωνή πιο γλυκύη.

Τότε ο 'Αγιος Πέτρος σηκώθηκε μ' ένα πήδημα και ο Κύριος είδε ότι δεν ήταν μόνο απελπισμένος, αλλά και ώργισμένος.

— Θέλω να φύγω από τη δούλεψή σου! εφώναζε ο 'Αγιος. Δέ μένω στον Παράδεισο ούτε μία μέρα πάρα πάνω!

Ο Κύριος έπροσπάθησε να τον ήσυχάσει όπως στους περασμένους καιρούς.

— Βέβαια, είπε, θά σ' αφήσω να φύγεις.

Αλλά πρέπει πρώτα να μου εξηγήσεις, την ατία που σε κάνει να είσαι δυσαρεστημένος.

— Έπρεμένα να πληρωθώ καλύτερα, αφού έπεράσαμε τόσες δυστυχίες εκεί κάτω, στον κόσμο, είπε ο 'Αγιος Πέτρος.

Η πίκρα έξεχείλισε από την καρδιά του. Ο Κύριος το κατάλαβε και δεν έδειξε θυμό.

— Και πάλι σου λέω πως είν' ελεύτερος να πής όπου θέλεις, είπε· μ' πές μου πρώτα, τ' είν' αυτό που σε θλίβει.

Ο 'Αγιος Πέτρος αποφάσισε να μιλήσει.

— Είχα μία γριά μάννα· πέθανε 'δω και λίγες μέρες...

Τώρα καταλαβαίνω τη θλίψη σου, είπε ο Κύριος. Υποφέρεις γιατί δεν είνε κ' εκείνη 'δω στον Παράδεισο.

— Αυτό είναι, αποκρίθηκε ο 'Αγ. Πέτρος ξεσπώντας σε κλάμματα και βογγητά. Αυτό είναι. Βρίσκο πως το άξιζα να 'οή κι' εκείνη 'δω.

Ο Κύριος όμως ακούοντας τα λόγια αυτά, λυπήθηκε κι' ο ίδιος, γιατί η μητέρα του 'Αγίου δεν ήταν από εκείνες που μπορούν να μπουή στον Παράδεισο. Δεν είχε ποτέ της άλλη σκέψη, παρά πως να μαζεύει παρτάδες, και όταν οι φτωχοί σταματούσαν στην πόρτα της, δεν τους έδινε ούτε ένα οβολό, ούτε ένα κομμάτι ψωμί.

— Και που έφερεις, πως η μητέρα σου θα εύχαιστη η ανάμεσό μας; ρώτησε ο Χριστός.

— Καλύτερα θα ήταν αν ομολογούσες πως δέ θέλεις να με εισακούσης! εφώναζε ο 'Αγ. Πέτρος.

Ο Κύριος εκατάλαβε πως ήταν βαθιά πικραμένος, κι' έλεγε ολόκληρο τον πόνο αυτό που έτύφλωσε τον 'Αγ. Πέτρο και τον έκανε να μη μπορεί να κρατήσει τη γλώσσα του. Σε μία στιγμή έβλεπε πως ο 'Αγ. Πέτρος θα μετανοούσε για τον άπρεπο τρόπο του. Μά δεν έβγαζε τίποτα. Τότε ο Κύριος εφώναζε έναν άγγελο και τον διέταξε να κατέβη στην Κόλαση και να φέρη από εκεί τη μητέρα του 'Αγίου.

— Ω, είπε ο 'Αγ. Πέτρος, άφήστε με να δώ!

Τότε ο Κύριος τον έπηρε από το χέρι και τον έφερε σ' έναν απόκοιμο βράχο, που έστεκε πάνω από την άβυσσο και απ' όπου λίγο-νάγερον κανείς θάβλεπε την Κόλαση. Στην αρχή ο 'Αγ. Πέτρος δεν ξεχώρισε τίποτα πάρα πάνω απ' όσο θα ξεχώριζε αν έκοιταξε σ' ένα πηγάδι. Ένα τεράστιο βάραθρο χωρίς βυθό άνοιγόταν κάτω από τα μάτια του. Η πρώτη λάμψη που φάνηκε μέσα σε κείνο το πηχτό σκοτάδι ήταν ο άγγελος. Κατέβαινε με δλάνοιχτες τις φτερούγες για να μην πέση πολύ γρήγορα. 'Ως τόσο μόλις τα μάτια του συνείδισαν στο σκοτάδι, ο 'Αγ. Πέτρος άρπισε να καταλαβαίνει τι ήταν το άτελειωτο εκείνο βάραθρο, μέσα εις το οποίον κοιτούνταν και ζάρωναν οι κολασμένοι. Ο άγγελος εξακολουθούσε να πέφτει άργά-άργά.

— Τάχα θά μπορούσε να ξανανεβή μαζί με τη μητέρα μου, είπε αναστενάζοντας.

Ο Κύριος κοίταζε τον 'Αγ. Πέτρο με τα μεγάλα του λυπημένα μάτια.

— Δεν υπάρχει βάρος που να μη μπορεί να το αναστήσῃς ο άγγελός μου, είπε.

Η άβυσσος ήταν τόσο βαθιά που χαμιά το ήλιο άχτιδα και είχε μη ποτέ εκεί μέσα. Εκεί κάτω βασίλευε αιώνα νύχτα. Αλλά το πέταμα του αγγέλου έρχοινε κάποιο φως, γιατί ο 'Αγ. Πέτρος διέκρινε μιάν άπέραντη μαύρη έρημο γεμάτη βράχια και πέτρες στερές, ανάμεσα στις οποίες γυάλιζαν νερά σκοτεινά. Και πάνω πάνω στα γυμνά εκείνα βράχια και στις πέτρες, στέκουσαν πλήθος δυστυχισμένοι. Είχαν σαφρώσει εκεί πάνω με την έλπίδα πως να βγουν από το βάραθρο κι' έμεναν εκεί σά μαρμαρωμένοι από τρόμο και απελπισία.

Ο αριθμός τους ήταν τρομαχτικός. Θάλεγε κανείς ότι το βάθος της άβυσσου αυτής ήταν καμμένο από κεφάλια και κορμιά. Αυτό ο 'Αγ. Πέτρος ένοιωσε μία νέα αγωνία. — Να δής που δέ τον τη βοή! — έμurmουρισε στον Κύριο.

Και ο Κύριος τότε κοίταξε με το ίδιο λυπημένο βλέμμα όπως και προλίγου. — Ήξερε καλά, ότι ο άγγελος θα την εδρριζε.

Ο άγγελος φτεροζυγίζονταν 'δω κι' εκεί κι' αναζητούσε. Άξαφνα ένας από τους δυστυχισμένους τον είδε, πήδησε κι' έφώνησε ανασπώνοντας τα χέρια: — Πάρε με!

Έγινε τότε μεγάλος σάλαγος μες στο πλήθος. Χιλιάδες των χιλιάδων ανασπώνονταν και φώναζαν στον άγγελο και σφαιροβόλιναν κατ' αυτόν τ' απελπισμένα τους μπάτσας. Και οι φωνές τους αντίλαλιναν ως εκεί που ήταν ο Κύριος και ο 'Αγιος Πέτρος, που η καρδιά του γέμισε φόβη.

Ο άγγελος πετούσε πάνω πάνω από τους κολασμένους κι' άναζητούσε από το ένα μέρος στο άλλο και κάδε φράσι που άλλαζε θέση, όλο το πλήθος τον ακολουθούσε σά να το έσφαιρον τρομαγμένοι άνεμοστρόβιλος. Τέλος ο άγγελος βρήκε κείνη που ζήτησε να πάρη. Διπλώσε τις φτερούγες του και βυθίστηκε με τη γρηγοράδα της αστραπής. Και ο 'Αγιος Πέτρος ξεφώνησε από έκπληξη και χαρά, γιατί τον είδε να ερχήν τα μπράτσια του γύρω από τη μέση μιάς γριάς και να την ανασπώνη. Και η γριά έπαισε ήταν η μητέρα του. — Εύλογημένης να είσαι κι' εσύ που φέρεις τη μητέρα μου! — εφώνησε.

Ο Κύριος του έβαλε το χέρι μαλακά, μαλακά στον ώμο, σά να ήθελε να τον πείσει να μην αφήνεται έτσι πρόωρα στη χαρά. Αλλά ο 'Αγιος Πέτρος έκλεισε με γλυκά δάκρυα και καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να τον χωρίσει κανένας πιά από τη γριά του τη μάννα. Και η χαρά του έμεγάλωσε, όταν είδε ότι ο άγγελος που την είχε ανασπώσει, δεν τόκανε πια γρήγορα, για ν' αφήσει μερικούς κολασμένους να πιαστούν απ' αυτήν και ν' ανεβούν μαζί της μες στο αιώνα φως. Θά ήταν δέκα ή δεκα και ο 'Αγιος Πέτρος σκέφτηκε, ότι έτσι μεγάλη εύτυχία για τη μητέρα του να βοηθήσει τόσους ανθρώπους να βρουν πιά την κόλαση. Ο άγγελος δεν έκοιτάζε καθόλου να ελαφρώσει το βάρος του. Δεν έδειχνε κανένα κόπο και ανέβαινε γρήγορα, χωρίς καμιά προστάδεια, σά να φερε στον ουρανό κανένα πουλάκι πεταμένο. Αλλά να που η γριά έφαισε να ελευθερωθεί από το σφιχτό των δυστυχισμένων που είχαν κορματιστή πάνω της.

Η άσπλαγχη γριά άρπασε τα χέρια της, τα έβουσε και ο ένας με τον άλλον ξανέπεσε μες στο βάραθρο. Ο 'Αγ. Πέτρος άκουσε τις παρακλήσεις τους, που η μητέρα του δεν ήθελε να αφήσει.

Τη στιγμή εκείνη ο άγγελος ήταν τόσο ψηλά που ο 'Αγ. Πέτρος άπλωσε κι' όλες τα χέρια του για να την δεχτή. Ένα-δύο ακόμα φτεροκοπήματα και θάβαζε το πόδι της στον Παράδεισο.

Άξαφνα όμως ο άγγελος σταμάτησε να πετράει και το πρόσωπό του έβγαζε σκοτεινό σαν την νύχτα. Η γριά είχε νυχιάση τα μπράτσια της δυστυχισμένης, αναγκάζοντάς την να την αφήσει: Το δυστυχημένο σώμα ξανάπεσε μες στην άβυσσο.

Ο άγγελος φάνηκε πως δεν είχε πιά τη δύναμη να κοινήσει πτερά του. Εξαμύηλωσε τα μάτια προς τη γριά και το βλέμμα της ήταν βαθιά λυπημένο. Τα κουρασμένα του μπράτσια μαινόσαν πιά την άβυσσον να πέση στην άβυσσο σάν εν' ασήκωτο βάρος. Και σ' ένα φτερογύμνασμα μόνο ώρισε μες στο φως.

Ο 'Αγ. Πέτρος έκλαψε σπαραχτικά και ο Κύριος ήμην έσπεσε αίνιγτος κοντά του.

— Άγιε Πέτρε, του είπε επί τέλους, ποτέ μου δεν φανταζόμουν ότι θα χύνες τόσα δάκρυα μες στον Παράδεισό μου!

Ο παλαιός όμως δούλος του Θεού σήκωσε το κεφάλι και είπε: — Τι Παράδεισος είν' αυτός, όπου άκουω τα βογγητά των πιαγάτημένων μου και όπου βλέπω τα βάσανα του πλησίον μου!

Το πρόσωπο του Κυρίου συννέφιασε.

Γόρφερα τίποτα καλύτερο παρά να ετοιμάσω για όλους σας έναν Παράδεισο, γεμάτον από φως κι' ευτυχία; Γι' αυτό δεν κεντέβη; ανάμεσα στους ανθρώπους και τους έδιδαζα το αγαπώ αλλήλους; Έφ' όσον δεν το κάνουν αυτό, δε θά βρίσκουν καταφυγίο της θλίψης και του πόνου τους ούτε στη γή, ούτε στον ουρανό.

(Μετάφρασις κ. Αιμιλίας Στεφ. Δάφνη)

ΣΙΝΟΥΙΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Α.

Μόλις πρό ολίγων ημερών έπαυηλθεν από το Παρίσι και η έπισημοσύνη της έγένετο άπορη ή θανασμού άπειρογιάτου και δικαίως γι' αιδόετος Άθηναία είχαν τόσην άξιοθάναστον έπίδραση από το Παριζιάνικο χού στην σιλουέττα της, στην κοκκετρία της, στην εμορφιά της και στο ντύσιμό της, ώστε να κατορθώση να έχη ένα σύνολον φεγγολόλου όμοιότητος. Άν την έβλεπε κανείς πριν ήρη για το Παρίσι και τώρα που έπείσθηεν ώρισμένος θά έτοιμαζαν ότι είχε κάποιον σοβαρόν λόγον να περνά ηνγόνιτο στις Άθηνas: τόσον καταληκτική είνε η διαφορά. Ένώ είνε πολύ να κατορθώση ώστε να παραγνώριζεται και η ηλικία της και η εμορφιά της. Πάντοτε ντυμένη σκυθρωπά, με το κεφάλι μάλλον χαμηλά, το σώμα το ίδιο, και έναν κώτσον του οποίου η φόρμα δεν διασφαιζέτο ποτέ. Τώρα έπείσθηεν σφέλη, ευκίνητη, χαριτωμένη, σά καλή της κοίμης κατά τρόπον που μόνον οι Παριζιάνοι κοναρ-κατέχοντο το μυστικόν, ίσως, λεία, ήμερα, συμπληκτική, άμυονικά συνδυάζονταν με το καλλίγραμον πρόσωπό της που θυμίζει ένα από τα εκπαιστικότερα άνιγλφρα του Ροντέν. Το κόμμι των μαλλιών ητάνε άπορη εις το να φανή το πολύτιμον χρυσό χρώμα των. Ένα τεχνικό ρετουσάρισμα στο πρόσωπό και γύρω από τα μάτια συνετέλεσαν εις το να φανούν η πρσιονοκίανες σκιές των άκριβδς όσον όταν έβρε ο τεχνίτης και καλodeσή τα σμαράγδια με την πλατίνη. Η σιλουέττα της φηγουράει τώρα με τα θαυμάσια Παριζιάνικα μοντέλλα, και η χάρι της φυσιογνωμίας έβγαινε έντελώς καταληκτική με τα διαμμένα Παριζιάνικα καπέλλα. Όπου και άν έμπα-ποθή γίγεται άντικείμενον θαυμασμού.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα αϊ δεξιότητες, μυστικές, ματζόν, χοροί ήταν ύπερ ποτε πολυλήθηεις έξ αιτίας του έπιβλητικού δια-λέκματος που θά υφίσταντο την Μεγλήν η Εβδομάδα.

Την παρελθούσαν Τρίτην δεξιότητες παρά τῷ κ. και τῇ κ. Ζώ-γυ. Η οικόδεσποινα με την χάριν που την διακρίνει έπερι-παιετο τους κεκλημένους της βοηθομένη από της ώραις κό-ρης της Δες Ζεγγελή.

Παραφρονόοντο η κ. Αρεντούλη, η κ. Δελγηάννη, η κ. Εύ-αίδη, η κ. Λαδοπούλου, η κ. Διάμπεη, η κ. Βούλαρη, η κ. Με-ταξή, η κ. Γεωργιάδου. Αϊ δεσποινίδες Μαλαμίδη, Κολινάτου, Κερκιά, Ριζική, Μανουσιχάλη. Και οι κ. κ. Μπουφίδης, Κουντου-ρίσης, Βουλκός, Καββαδίας, Δεμερτζής κλπ.

Προηδής μουσική έσπερις παρά τῷ κ. και τῇ κ. Κ. Τριαντα-φύλλου, προς τιμήν της κ. Β. Γιαννακοπούλου. Η οικόδεσποινα ήτο πολύ εμορφή με τουαλέττα από χρυσά-φορζέτ, μπλε-ρουά' μία τούφρα από πτερά όμοιόχρωμα συνεπλήρουν την κομψήν τουα-λέτταν.

Μεταξύ των παρενισκομένων η κ. και δνίς Ζούζουλα με κομψή τουαλέττα ρός φορζέτ και μπάντα από πτερά ρός, η κ. και δνίς Στήβενς τουαλέττα μορτισσός, η δες Κανελλίδη με μαυρή, η κ. Μελέτζοβις τουαλέττα από δαντέλλα μαυρή και χρυσή, ο κ. και η κ. Τσαλδάρη τουαλέτταν κομψήν σελκιδέν, η δες Σπανδο-πόδη με κομμοσιν άγχαίαν Έλληνικήν και άμφοσιν μαυρήν.

— Από της πλέον χαριτωμένες εμφανίσεις της δος Ζαππύ με τουαλέτταν λευκήν και πομπαδούρ.

Μία διόδορη εμορφή της δος Μαρίκας Παπαϊωάννου με τουαλέττα λευκήν.

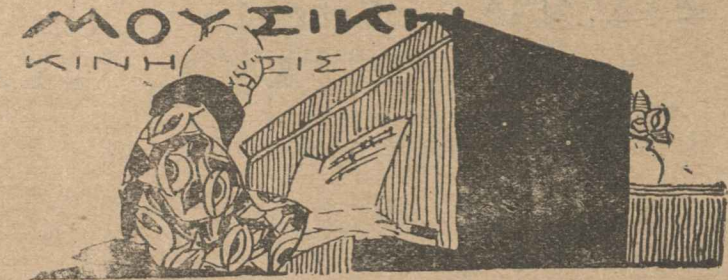
Την παρελθούσαν Πέμπτην μουσικόν άπόγευμα παρά τῷ κ. και τῇ κ. Εύσταθίου έσπερις προς τιμήν της κ. Β. Γιαννακοπούλου.

— Από τις πλέον θεακτικές χορευτικές προσεπερίδες η δουείσα παρά τῷ κ. και τῇ κ. Αλ. Δημητριάδη την παρελθούσαν Πέμπτην. Μεταξύ των παρενισκομένων έξαιρετικά εμορφή ήτο η δες Έρη Δημητριάδη με τουαλέττα χρυσά-φορζέτ σε άπόχρωσιν μπουά-νι-ρού.

Μία σπανία χρυσή η δες Άλντα Φορέστη τουαλέττα ρός και μού, ένα άνοητικό μπουμπουκι η δες Δούμα τουαλέττα σιμόν.

Μετά το Πάσχα προαναγγέλλονται μεταξύ άλλων αϊ έξης δεξιότητες. Παρά τῷ κ. και τῇ κ. Μπέπη χορευτική μαστίχα. Παρά τῷ κ. και τῇ κ. Λίτσα χορευτική προσεπερίδες. Παρά τῷ κ. και τῇ κ. Πετροκοζίνου μαστίχα χρός. Παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δοσίου τουαλέτταν. Παρά τῷ κ. και τῇ κ. Παπαγιαννοπούλου δεξιότητες μαστίχα. Παρά τῷ κ. και τῇ κ. Βούλαρη δεξιότητες-μαστίχα. Παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δούμα δεξιότητες-μαστίχα.

— Έπίσης προαναγγέλλονται χορευτικές προσεπερίδες παρά τῷ κ.

Άρετη καλλιτεχνική κίνησης την εβδομάδα αυτήν. — Μετά την έπιτυχίαν του «Ρέχιεμ», είχομεν την εμφάνισιν δύο καλλιτεχνικών άστέρων, του κ. Γ. Λαμπρινού και της κ. Βέρας Γιαννακοπούλου.

— Η κ. Γιαννακοπούλου, έλληνικής καταγωγής έθελε το κοινόν με την τέχνην της εις το άσμα και την άπαιστον «ντιζόν» της.

— Η συναυλία των συνδρομητών του 'Ωδείου η όποια έδόθη εις τὰ «Ολύμπια» συνεκέντρωσε πυκνότατον άκροατήριον.

— Η δρχήστρα, υπό την διεύθυνσιν του κ. Μπούνικωφ, έξετέ-λεσε της περιφημης «Καμπάνες» του Ραζιμανίωφ τη συμμετοχή της χορωδίας του 'Ωδείου.

— Σολίστ η δες Φλόρα Πασχάλη και ο βαρύτονος κ. Σηρέλλης.

— Κατόπιν η κ. Γιαννακοπούλου ετραγούδησε το «Έξουλίτα» του Μόσαρτ, το «Ρόδο και το Άηδόνι» του Κορσακώφ και το «Οπάς» του Μουσόργκσκι.

— Το κοινόν, την έφευρήμηση ένθουσιασδώς και την ανε-κάλισε έπτάκις εις την σκηνήν. Η Έλληνίς ύψιφρονος ετραγού-δισα κατόπιν τη συνοδεία της δρχήστρας το «Λαγαρινό».

— Είς την αίθουσαν και τα θεωρεία διεκρίνανεν τας κυρίας και δας Μιχαλακοπούλου, Καφαντάρη, Άβέρωφ, Μεταξά, Διπλαράου Πέτσι, Νεγροπόντη, Τριανταφύλλου, Χωρέμη, Άθανασάδη, Εύ-σταθιάτου, Μεσσηνέη, Ρακτιβάν, Βουρλούμη, Τούμπα, Πα-σταδιμαντοπούλου, Κατσαρά, Ψημένον, Βασιλείδη, Κύρου, Μάνου, Φράγκου, Θεοδορίδου, Πανά, Γεννάδη, Βελουδίου, Αργυ-ροπούλου, Γιαννίση, Κουντουριώτη, Μπραμπίλα, Παπαλεξο-πούλου, Πετρίδη, Αποστολίδου, Χέλλις, Μορέλλη, Περγόγιου, Τζαϊλωφ κλπ. κλπ.

— Η εμφάνισις του κ. Τηλεμάχου Λαμπρινού ύπηρε έπίσης θριαμβευτική.

— Η αίθουσα των «Ολυμπίων» ήτο ύπερπλήρης εις το προχθε-σινόν ρεσιτάλ, με έργα άποκλειστικώς του Μπετόβεν.

— Πολύς κόσμος και εις την συναυλίαν της δος Άφροδίτης Πάνου.

— Αναμένεται διά τας αρχάς Μαΐου η άφίξις του διασήμου βιο-λιστού κ. Ζάκ Τιμπώ.

— Την Τρίτην του Πάσχα θά δοθί από την 'Ελ. χορωδία, υπό την διεύθυνσιν του κ. Οικονομίδου, η «Ανάστασις του Χριστού» του άββα Περγό.

— Το έργον αυτό έκτελείται διά πρώτην φοράν εν Έλλάδι και είναι το καλλίτερον του μεγάλου Ιταλού συνθέτου.

κ. και τῇ κ. Καλβοκορή, και παρά τῷ κ. και τῇ κ. Βενιζέλου.

— Από τὰ λοιπότερα χορευτικά άπογεύματα την παρελθούσαν Δευτέραν παρά τῷ κ. και τῇ κ. Λίτσα. Η οικόδεσποινα έκτάκτως περιποιητική βοηθομένη από της χαριτωμένης αδελφής της Δος Καϊνάρου δέχοντο τους κεκλημένους.

— Ωραίατή η δες Λοίση Λίτσα με τουαλέττα ρός. Πικάντικη εμορφή της δος Κάου Λίτσα με τουαλέττα λευκή. Μεταξύ των κε-κλημένων διεκρίνανεν τας κ. κ. Α. Σγλήμαν, Μεταξά, Τριανταφύ-λάου, Κυριακού, Σκουζέ, Καμπάνη, Περγόγιου κλπ. Και τας δδας Λάμπου, Ησαΐα, Σκουζέ, Απλάρακος, Μεταξά, Καλλέογη.

Η Μονταίν

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Ρέτσιλδ και ο Ταλλεϋράνδος

Ένας από τους Ροτσιλδ έπαίσε μία μέρα χροιά με τον πον-χητα Ταλλεϋράνδο. Τη στιγμή όμως που έπρόκειτο να πληρώση τον έπαιον κατά γης ένα λονδοβίον και άρχισε να το άναζητή κάτω από την πολυθήρα. Τότε ο Ταλλεϋράνδος έπηρε ένα πεντακάσι-φραγκο, το άναψε και το έπαιε.

— Μου έπιτρέπετε να σας πω;

— Φίλε μου πει είνε ο 'Loshvitzslar' όπου οι Φοίνικες έφεύ-ρον το ζήνη, η ερώτησις αυτή είνε άστοχος!...

Α. Ευκλείδης

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δεσποινίδες γνωρίζουσιν την Γαλλικήν. Πληρο-φορία στα γραφία μας καθ'ημερίαν 6-8 μ. μ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΙΝΙ

Κάθε Πάσχα ζωντανεύει ο Γέρω-Μήτρος ολόσ'όγκομος !...

Πούθε ήθε στο μικρό χωριό, κανένας δεν εγνώριζε ! Γραμμή σιδηροδρομική εστρώνετο στην αντίπερα μεριά, εργάτης δούλευε εκεί πέρα και ξέπεσε αλήτης στη Ρουμेलιώτικη άκτι.

Ούτε πούθε ήταν έμαθε κανείς, ούτε πώς ελέγετο. Σάν άρχον- ξεπεσμένος εφαινότανε, σάν άνθρωπος που έφυγεν από κάπου για να λησμονήσει και να λησμονηθεί. Μεγάλη δυστυχία τον συνεζλόνησε και τον ξεροζώωσε από εκεί, για να τον πετάξει εδώ πέρα; Μυστήριο !

Γέρω-Μήτρον τόν ελέγανε και Ζωγράφον στο χωριό τόν παρα- γωμιάσαν. Ήταν Ζωγράφος ο Γέρω-Μήτρος ! Άγνωστον ! Τ' όνομα τόν πήρε από τὰ σχέδια που ίχνογραφούσε στα λυγδιασμένα τραπέ- ζια του καφενείου τα καλοκαιρινά μεσημέρια, που έμενε ξύπνιος σάν τόν φάντασμα, και ρουτεγμένος μέσα σε πέλαγα μελαγχολίας βαρειάς και μολυβένιας... Τί Ζωγράφιζε ο Μπάμπας Μήτρος; Και αυτό μυστήριο ! Κανείς δεν τὰ είδε ποτέ, γιατί τὰ έβρινε μόλις τόν έπληρσιζε κανένας !.

Έτσι έβρισε και τόν παρελθόν του τόν σκοτεινό και τόν άγνωστον, σάν σχέδια ζωγραφιάς, άπάνω στο άχαρο τραπέζι της ζωής ...

Στό χωριό δεν πήγε χαμένος. Ο Κωνσταντίνος ο καφετζής τόν έμαζεσε στό σπίτι του, στού Άλάρχου τόν σπίτι, ένα μεγάλο σπίτι και παλαιό, που εδούσαν «άπαγγιο» όλοι οι αλήτες και οι φτω- χές της ζωής. Έδούλευνε έξω στα κτήματα «σάν σκυλλά» και όλα τα λεπτά του τὰ έβρινε τσιγάρο. Γιορτή-καθημερινή στη στα- φίδα και τα χοράκια αυτός, είχε άφομοιωθή, θαρρείς, με τόν πε- ρβάλλοντα τα μαλλιά του και τα γένητα του άγριεσαν σάν άγκάθια σε ακαλλέεργητο χωράφι. Τά ρούχά του έπρασίνισαν σάν να είχαν χλοάσει και η κάππα του έπρεε ένα χρώμα νεοσκαμμένου γυ- ματός. Τά χέρια του είχαν ροζάσει σάν φλούδες από γεροπλάτυνο και άπτενε μιά άγροτική μυρωδιά έσφαμμένων χορταριών και λου- λουδιών που μαραδώναν πλέον.

Ήταν νομίζεις τόν στοιχείο τών δένδρων και τών κλαριών. Ή χλοούς έμυχιζομένη...

Μ' ένα κλαδευτήρι στα χέρια σάν τόν άγιο Τούφωνα ! Τόν κλαδευτήρι και η πίπα του, τὰ δύο άχώριστά του. Τόν κλαδευτήρι, που έλαμπε στο σίδερο και είχε πάρει χρώμα κίτρινο-σκαμμένου δέματος, είσε της λαβής, σάν να τού είχε μεταγγίσει αίμα και ζωή ο άμυλτός του κάτοχος, και η πίπα, που παρίστανε Γοργόνα, που γελούσε, έ- να γέλιο σαρκαστικό, μέ- σα από τόν μανιρισμένο και φαριμαζωμένο από τόν κα- νινό, στόμα της.

Αυτά τὰ δύο καίτι εί- χαν πάρει, από τόν Γέρω-Μήτρον και ο Γέρω-Μήτρος καίτι είχε πάρει αυτά. Τά έβλεπε και νόμιζε ότι έβλεπε τόν ίδιο τόν κίτρι- νο-σκαμμένο και πικρόν.

Ή γραμμές τών άνθρώπων με της γραμμές τού έμψυχου, είχαν συγχύσει είχαν άφομοιωθή, θαρρείς... Ποτέ του δεν μίλησε σε άνθρωπον, ποτέ του δεν άγάπησε κανένα.

Τά λόγια του, τέσσαρα την ημέρα και αυτά άπότομα και άγρια σάν κοτρώνες που πέφτουν από βράχο. Για τὰ μικρά παιδιά φρόνη- του. Κανείς δεν τόν είδε να γελήσει ποτέ η να σηκώσει τόν κεφάλι του, να χαίρει τόν ήλιο και τήν άνοιξη που γελούσε σε γή και σε ουρανό !

Τά χρόνια που περνούσαν, δεν τόν άλλαζανε διόλου. Τόν άγρί- εβαν μόνον και τόν ξεθωρίαζαν περισσότερο !

Πέρασαν χρόνια άρκετά...

Μιά μέρα ο Μήτρος εδεάθη σήφον ένα «μαρτίνο».

Ο Δημητράκης ο Βλάγος τόν έδωσε «να τόν άναστήση».

Αυτό θέλει άνθρωπο, Μήτρον, κι' εγώ άδעים δεν έχω. Δεν τόν πόνεζε να τόν περιποιηθής; Ός τόν Πάσχα θα γίνη «σκαστό» και ο καλύτερος μεζές δικός σου.

Ο Μήτρος τόν πήρε άμυλτος. Στην άρχη τόν έσουρνε βλασφη- μώντας.

Μαγκουφιακό και έρημο ! Και όμως τόν έβρισε στο πιό παχύ χορτάρι και τού έριχνε «χε- ριές» άρθωσες και συγές τόν γρασιδι που τόν μάζευε.

Με τόν καιρό έσυνείδισε και τόν έβρισε χωρίς να τόν βλαστη- μήσει. Τόν άρνάει άμα τόν έβλεπε έτρεχε σ' αυτόν βελάζοντας και σκατόντας και τούτο τού εμάλακονε φαίνεται την τραγούρητά του. Τόν έπαινε στα χέρια του, τού καθάριζε τὰ μεταξωτά μαλλιά του, τού διάλεγε τὰ «ζώγια» και τὰ «θρεφερά τὰ βότανα» και τόν έπιμε- λετο σάν παιδί του. Τού είχε βγάλει και όνομα. Τόν έλεγε «Μήτρος». Σε μισό χρόνο άπάνω ο «Κίτσος» και ο Μήτρος ήσαν φίλοι

άχώριστοι. Ή ψυχή τού ζώου που είχε ξεπνήσει ως που να έ- νοήσει τόν άνθρωπον, και η ψυχή τού ανθρώπου, που είχε κατα- μέχρις άποζώωσης είχαν συναντηθή εις τόν αυτό σύνορον και είχαν προσκαλλήθι άδιάρρητα.

Δεν μπορούσες να έννοήσης τόν «Κίτσο» χωρίς τόν Μήτρον και τόν Μήτρον χωρίς τόν «Κίτσο». Άχώριστοι σε ύπνο και σε ύπαι- «Όταν ο Μήτρος έκοιμάτο τυλιγμένος στην καπνίτα του, κοντά του και ο «Κίτσος» σωμασιμένος εις τὰ πόδια του και γλίσφοντας τα ζιτρίνα και στρογγυλά του χονδροπάπουσα. Κι' όσο ο χρόνος έπερνούσε τόσο και τόν κακό μεγάλωνε. Ο «Κίτσος» δεν έννοησε να φάη, εάν δεν τού έδιδε με τὰ ροζασμένα από τή δουλειά και κίτρινασμένα από τόν τσιγάρο χέρια του ο Μήτρος και ο Μή- τρος δεν έπέτρεπε σε κανένα να τού έγείρη τόν μαρτίνο του.

Σε λίγο η μισανθρωπία τού Μήτρον μετεδόθη και εις τόν Κίτσο. Τά δύο όντα άπεκλείσθησαν από κάθε άλλο έμψυχον και ζού- σαν μόνον για τόν έναν τόν τους. Ή ψυχή τού άνοιου, έγνώριζε να μιλη και να συνεννοείται με τού ανθρώπου τή ψυχή. Κι' αυτό τούς έφθανε !..

Πέρασε ακόμη λίγος καιρός και έφθασε τόν Πάσχα. Τήν μεγάλην Παρασκευήν, που άντηχούν οι ουρανοί από τις νεοσκαμμένες και οι δρόμοι από θλιβερά βελάζματα, ο Δημητρά- κης είπεν εις τόν γέροντα :

— Άντε, φέρε έκείνο τόν άρνι να τόν σφάζουμε !
Ο Μήτρος τόν κούταξε σάν άλλος.
— Τόν άρνι ! Πού άρνι ;
— Τόν μαρτίνο !
— Τόν Κίτσο ; Ο σφάζουμε τόν Κίτσο, έτραύλισε σάν σκα- σμένος και άρσισε να χειρονομή σάν άνθρωπος, που έπεσε στη θί- λασσα και δέρεται με τόν νερό.
Έφυγε κατά την έσοχή με τόν κεφάλι σκυμμένο.
— Πάω να τόν φέρω !

Έντυχτος χωρίς ο Μή- τρος να φαη. Στο σπίτι άνησυχούσαν. «Τι να έρ- νε; Μή τού συνέβη τίπο- τε;» Άνθρωποι βγήκαν να τόν άναζητήσουν. Τον εύρηκαν μέσα σε μιά έρ- ματιά, που καθότανε χρο- τώντας τόν κίτσο τόν Κί- τσον στα χέρια του και κούταζοντας κατάρματα τόν άρνάει. Οι άνθρωποι τού τόν έπλησαν και ο Μή- τρος τούς άκούσθησε, χωρίς να βάλη τσιμο- διά.

Τήν άλλη ήμερα έγνώ- ριζεν από τόν πού. Έβρι- ζεν έξω από την πόλιν και

ξαναγύρισε και σε κάθε γύρισμά του, έχονε τόν κεφάλι του στο πε- ραθροάκι τού όπιογειού και έκραζε κλεφτά :

— Κίτσο ! Κίτσο !
— Μπέεέε ! άπαντούσε τόν άρνάει άνήσυχον, σάν καί να προ- ριόνατο.

Ο Μήτρος έβαλε τὰ χέρια του στής τσέπες και ξαναφύγε. Ένας νεοσκαμμένος τόν είχε πιάσει και τόν έκανε να ξεφύγει στο δρόμο το «ντρολίνο» σκακίκι του και να κόβη τὰ κομμάτια του. Σ' ένα από τὰ γυρίσματα του είδε άνθρωπομάζεμα στην πόρτα της αυλής.

— Κι' τ' άρνι ! Δημητράκη. Τετράταχον είν' τού άρνι !

Ο Μήτρος σάν να κατάλαβε καίτι και έφυγε μονογύριον κλαυ- μηρά. Δεν προχώρησεν όμως πολύ και ξαναγύρισε και με τούλη και άπόφασι έμπεξε στην αυλή. Τόν άρνι γδαμμένο, έτοιμο, κρεμά- ναν από τόν τσιγγέλι, ο Γεωργούλας ο Χασάτης κρατώντας τόν μαχαίρι στα δόντια, έπλυνε τὰ ματωμένα χέρια του. Ένα μπίτι μεγάλο, άδωδ, τόν μπίτι τού άνοιου άκίνητο, σάν σπλημένο, αυτοσόν τόν Μήτρον, σάν να τόν ήλεγχε γιατί άφησε στο μαχαίρι τόν άνθρώπινο τόν τόν σπαρταγμό, σάν έκπληκτο για τή διαγογή του.

Ο Μήτρος εξαφώθηκε στόν τόπο του, σάν μάκαρο, πού κίρι- νος ακόμη και από τόν κίτρινο-σκαμμένο από τόν τσιγάρο μουντάκι του.

Έπλησαν τόν άρνι και ο Μήτρος άκόμη άκίνητος στη θέσι του.

— Χριστιανέ μου, κοιμήθηκες ορθός !

Έτραβήχτηκε σάν να ξύπνησε και έφυγε σάν διωγμένος.

Τήν άλλη ήμερα ο Δημητράκης τόν θυμήθηκε. Έφυγε την πλάτη και λίγη νεφομάζα και τόν τὰ έστειλεν άχώνοντας όρεκτικά και στάζοντας από λίγος.

— Άντε «ζεύκι» θά καλήν ο Μήτρος σήμερα !

Ο Μήτρος όμως δεν φάνηκε πουθενά.

Ο Κώστας ο Μπαλές, τόν παιδί τού καφετζή είπεν ότι τόν είδε να πέφτει βογγώντας άπάνω σε μιά «πατούρα» κάτω στό σκοτεινό υπόγειο.

Άνοιξαν και τόν βρήκαν πεθαμμένο...

Άλλα του είχε τούς δύο άκόμη φίλους του που τού άπέμειναν

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[Τού Eugène Chavette]

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(Κρααα) τού Πάσχα. Μεσημέρι. Ο Κύριος βοηθούμενος, απ' την μαγειρίσα, έτοιμάει τόν τραπέζι, και περιμένει την Κυρία που βγήκεν απ' τόν πούτο. Έπί τέλους η Κυρία έπιστρέφει άργοπορημένη όπως πηγαίνει.

Κυρία.— Βιάστηκα να γυρίσω γιατί ήμουν βεβαία πως ποτέ δε θα μπορούσα να τὰ ξεπερδέψης !

Κύριος.— Μάθε, κυρία μου, πως όταν προσκαλεί κανείς κόσμο να γευματίσει, πρέπει να μένη στο σπίτι και να μη γυρίσει έξω.

Κυρία.— Έκαμα μερικές έπισκέψεις. Και τώρα πές μου τί όδη- γίες έδωκας στην μαγειρίσα. Τι έτοιμάσες ;

Κύριος.— Έχουμε κουνέλι ψητό, ψάρια, σαλάτα, τυρί και με- ρικά πορτοκάλια.

Κυρία.— Μά αυτό, χριστιανέ μου, είνε γεύμα για θυρωρό. Τέ- τες έτοιμάσεις έκαμες ;

Κύριος.— Για τόν κουνέλι τὰ λές αυτά ; Κι' όμως, είνε κουνέλι «από τήν γυναική» ! Άντικα στο θαυματοπού, που τόν ξεχάσε στην σούπα και τώσας χωρίς να πληρώση τόν ζούτι.

Κυρία.— Λαμπρά ! Τότε ν' αναλάβης να πείσεις τούς προσκα- λισμένους πως θα φάνε ένα σοφό κουνέλι ! Και για να φαντάζει περισσότερο, να τόν βάλουμε και γλυκίσματα μέσα, λέγοντας πως είνε Ρωσικό φαγητό !.. Αυτό θα καλήν ν' άπορήση ο Γλυκολαδής που λατρεύει τα παρέξια φαγητά...

Κύριος.— Άχρηστος ο Γλυκολαδής δεν θαδάρη άπόψε στο γεύ- μα. Έχει συνειδησιά, όστε θα έμμεσα μόνον έξ.

Κυρία.— Τότε έχουμε δέκα φορές περισσότερα απ' όσα χρεια- ζονται. Άντιωάντα ! (Η μαγειρίσα μπαίνει μέσα). Φύλαξε τὰ ψά- ρια για τόν βράδυ, δεν θα χρειαστούν. (Η μαγειρίσα φεύγει).

Κύριος.— (με διαγμό).— Μά τότε δε θα φτάση τόν φαγητό, θα γλίσφουμε τὰ πιάτα...

Κυρία.— Να προσποιηθής πως είχαμε και ψάρια και τίφαγε η γάτα. Να τούς κάμουμε να περιμένουν μαζί φρα άφού φάνε τόν κουνέλι. Σύν τότε ν' άρχίσης να φαντάζης :

Κύριος.— Άντε, άς άρχίσουμε τόν τυρί. Νά τί μιά έμμεση απή η παλινόγατα. Άν την πιάσω θα τής στρί- ψω τόν λαγύγγι !..

Κύριος.— Υστερ απ' όλα αυτά, τόν γεμιά θάνατι πάλιν πτοχικό.

Κυρία.— Καλέ τί λές ! Μήπως τρώνε στο σπίτι τους καλύτερα...

Κύριος.— Έχεις δίκιο. Καί τί κρασί θ' άνοίξουμε ;

Κυρία.— Κρασί τού Πουλιλά.

Κύριος.— Μά αυτό είνε ξυδι !

Κυρία.— Πρέπει να τόν τελειώσουμε αυτό τόν κρασί, όστε η μαγειρίσα δεν τόν πίνει ! Να τούς πής πως είνε η τελευταία πέντε μοιτίλιες που μάζ έμειναν και πως αφοχεται από τὰ άπόχρημα τού Λουδοβίκου Φίλιππου !

Κύριος.— Αυτά όλα ήναι έξυπνα, μά δεν άντικαθι- στούν ποτά τὰ ψάρια. Άν θέλεις δεν θα κάμουμε άσχημα να τὰ σερβίρουμε κι' αυτά.

Κυρία.— (εργασ).— Είσαι σάν να μου λές να πετά- ζουμε τὰ λεπτά μας απ' τόν παράθυρο. Πάντοτε σου άρέσει να μεγαλοπιάσεις μπροστά στους ξένους. Σε γιορτή σου καλή, είνε τώρα πέντε χρόνια που σε πανομάζω.

Κύριος.— (μαστομαζόντας).— Λοιπόν άς γίνη έτσι.

Κυρία.— Νομίζεις πως θα μάζ πάρουν για τσιγγούνηδες, άμα δουν τὰ άσημά μας στο τραπέζι που θα τὰ βάλλω όλα για να σκάσω την Κυρία Ντυλά, που περριφανέται τόσο για τὰ δικιά της.

Κύριος.— Πρέπει τώρα να προσδιορίσουμε της θέσης τών προ- σκαλισμένων.

Κύριος.— Στα δεξιά σου θα βάλλω τόν κύρ Σαρνύ.

Κυρία.— Νομίζεις πως θέλω κοντά μου αυτόν τόν άνθρωπο που κάνει πάντοτε τόν άηδισμένο ; Πάντοτε άνακατεύει ό,τι τού βάλλεις στο πιάτο του. Είνε ένας δύσκολος στα ξένα σπίτινα, κι' όμως μοι φαίνεται πως τρώει χαρούνια όλη την ήμερα στο δικό του.

Κύριος.— Θέλεις τόν Ντυλά κοντά σου ;

Κυρία.— Όχι, με πειράζει να τόν βλέπω. Χύνει πάντοτε επάνω του τὰ κρασιά, και χάρτε με τόσο γρηγοράδα σάν να ρίχνη τόν φαη σε καμιά βαρέλα !

Κύριος.— Τότε να τοποθετήσω άντικρυνά σου την κυρία Σαρνύ.

Κυρία.— Τι έκαμε λεί ; Για να μου κοπή η όρεξη ; Μ' άηδι-

ας τή τελευταία του πνοή. Τήν πίπα και τόν κλαδευτήρι.

Τά πήραν και τὰ πέταξαν σε μιά άκρη και στο πέταγμα τους έκλειν, άφησαν έναν ήχο κλαυτήμο. Τά άφηνα καμιά φορά πο- νούν κι' άναστεάζουν.

— Έως να ήσαν τὰ μόνα που έκλαψαν τόν γέρω εις τόν θά- νατό του !

Όλοι τόν θυμούνται τόν Γέρω-Μήτρον κάθε Πάσχα, στο χωριό !

Σταμ. Σταματίου

άζει με τόν τρόπο που τρώει. Έπειδή είνε κοντόφθαλμη, χύνει τή μύτη της μέσα στο πιάτο, λές και διορθώνει ρολόγια !..

Κύριος.— Να βάλλω στη θέσι της την κυρία Ντυλά ;

Κυρία.— Θέλεις να με πιάσουν τὰ νεύρα μου ! Έννοει να μιλά διαρκώς για τόν εαυτό της. Μιά πανεσιάρα, ένα φουσκωμένο άν- τερο !

Κύριος.— (νευσιασμένος).— Πρέπει επί τέλους να συνεννοηθούμε. Δεν θέλεις τούς προσκαλισμένους, όποτε κοντά σου, όποτε άντικρυ σου. Μήπως θές να τούς βάλουμε να φάνε στη κουζίνα...

Κυρία.— Δεν ξέρω. Τι μου τόν λές ; Δεν τούς προσκάλεσα εγώ.

Κύριος.— Εσύ η ίδια.

Κυρία.— Ποτέ.

Κύριος.— Δεν θυμάσαι στην έκθεση τών Πιτηνών που τούς είπες : «Έλάτε να φάμε τόν Πάσχα και θα μένη ο κύριος μου πολύ ευχαριστημένος ;» Έγώ δεν μπορούσα να τούς διώξω.

Κυρία.— Ναί, μά έπρεπε ν' άνηθούν αν είχαν άνατροφή. Έξ άλλου άφού προσκάλεσα τόν Γλυκολαδή έπρεπε να προσκαλέσω και αυτός.

Κύριος.— (σάν να τού ήθε κάποια έμμεση. Φωνάζει τή μαγειρίσα).

— Θά σερβίρης και τὰ ψάρια. Άκουσες ;

Κυρία.— Γιατί δίνεις τέτοια διαταγή ;

Κύριος.— Γιατί θυμήθηκα πως ο Ντυλά δεν τρώει κρέας και θα μένη νηστικός διαφορετικά.

Κυρία.— (θυμωμένη).— Λοιπόν ο Ντυλά διατάζει εδώ μέσα ; Για να χορτάση αυτός πρέπει να άδειάσουμε τόν στήτι ;

Κύριος.— (Φωνάζει τήν μαγειρίσα). Δεν θα σερβίρης τὰ ψάρια.

Κύριος.— Σου έπαναλαμβάνω, πως άφού υποχρεω- θήκαμε να δώσουμε τόν γεύμα, δεν πρέπει να γίνουμε ρεζίλι.

Κυρία.— Άλλοτε να μη ξαναπροσκαλέσουμε τόν Ντυλά άφού τρώει ένα περιόριστο, μά αυτή τή φορά...

Κ. ρ. ι. α.— Όχι ! Ποτέ ! Ο Ντυλά σου δεν θα γίνη κύριος εδώ μέσα ! Θάτρωγε και τὰ μαχαροπείθωνα και τις πετσέτες αν τόνάφινε. Έμαθα πως έχει φάει δύο μέγαλα και ένα διάσος.

Κύριος.— Μή παραφέρεις. Άς τὰ κανονίσουμε όπως όποις.

Κ. ρ. ι. α.— Είνε κατρός τώρα που θέλω να μπώ στο ρουθούνη αυτό του Ντυλά σου. Λοιπόν άπόψε σάν τελειώσει τόν γεύμα θα τού πώ μπροστά σ' όλους : «άν πεινάτε ακόμη να στείλω την μαγειρίσα να σας άγο- ράσω σαλάμι !»

Κύριος.— Μή θυμώνεις, άγάπι μου, κι' αυτό που σου λέω. (Η κυρία άνατετα). Λοιπόν, άρνέται να μου κάμης τόν κατήρι ; (Φωνάζει τή μαγειρίσα). Άντιωάντα !

Κύριος.— Άκούσε... Θά σερβίρης και τὰ ψάρια.

Κυρία.— (ματωμένη προς την μαγειρίσα).— Σού τόν άτα- γορδόν !

Κύριος.— Καί εγώ σε διατάσσω. (Η μαγειρίσα στέ- κεται άκίνητη). Τι περιμένεις ;

Άντιωάντα.— Περιμένο να συμφωνήσετε. Θά σερ- βίσω η δεν θα σερβίσω τὰ ψάρια.

Κύριος.— Θά τὰ σερβίρης άλλιώς σε διώχνω !

Κυρία.— Δεν θα τὰ σερβίρης. Άκουσες τί είπα !

(Η Άντιωάντα μπαί η' άνοικτό τόν στόμα).

Κύριος.— Θά τὰ σερβίρη !

Κυρία.— Δεν θα τὰ σερβίρη !

Κύριος.— Άντιωάντα, σε διατάσσω, θα σερβίρης τὰ ψάρια.

Κυρία.— Άντιωάντα, σε διώχνω. Πάρε τόν μπαούλο σου και φύγε.

Κύριος.— (στη στήν του).— Είσαι μιά στήν γάτα !

(Η κυρία άφύεται Τρέχει στην κουζίνα και πετάει τὰ ψάρια απ' τόν παράθυρο).

Κύριος.— Τέρας.

Κυρία.— Να τούς δεχθής μόνος σου τούς προσκαλισμένους σου κι' αν σε ρωτήσουν για μένα να τούς πής πως έχηρες !..

Κύριος.— (με άποψη).— Πού πηγαίνεις ;

Κυρία.— Πάω να δειχθώ στο ξενοδοχείο τού Μπερμάν, που είνε γεμάτο από νέους πολύ καλούς πρέπει !

Κύριος.— (εργολάτος).— Γελάστηκες αν νόμισες πως θα σ' άφήσω μόνη. Θά ρθώ κι' εγώ μαζί σου. Δεν θα σ' άφήσω μοναχή ούτε σπαθιά ! (Τήν άκούσθη).

(Μιά άνεγνώριστη έφθασε οι προσκαλισμένοι. Η Άντιωάντα για να εκδικηθή λέει στον καθένα ξεχωριστά :)

— Ο Κύριος και η Κυρία που παρήγγειλαν να σας είδοποιήσω πως θα φάνε έξω και καλά θα κάμει να μη ξαναρθείτε να φάνε σπίτι τους.

Ευγένιος Σαβέρτ

ριζώνταξε περίεργα έξω από το παράθυρο. *Έξαφνα δὲ σηκώθηκε και βγήκε έξω χωρίς να πη σε κανένα τίποτε.

Είχε νυχτώσει πια...

Ο Βάν *Ελοιγγ συνέχισε :

— Έναντίον του τέρατος αυτού πρόκειται να παλαίσωμεν. Είναι δυστύχημα, φίλοι μου, που δεν ανακαλύψαμεν νωρίτερα, ότι μερικά των κιβωτίων του κόμητος είχαν μεταφερθή εις το παραπλευρώς του φρενοκομείου παλαιόν οικίον. *Αν το ξέραμε αυτό θα τον επιάγαμε τον κόμητα και θα τον εξοντώναμεν. Τοιούτο τρόπος και η άτυχής Λουκία θα εσώζετο. Δυστυχώς έτσι το ήθελεν ο Θεός, αλλά τώρα...

*Έξαφνα κρότος πυροβολισμού διέκοπεν τον καθηγητήν. Κάποιος έπυροβόλησεν ακριβώς κάτω από το παράθυρο του δωματίου που ετοίχοντο. Η σφαίρα έσπασε το τζάμι, μπήκε στο δωμάτιο και σφηνώθηκε στον τοίχο.

Πεταχθήκαμε όλοι επάνω ανήσυχα. Ο *Αρθούρος έτρεξε προς το παράθυρο και άνοιξε το τζάμι. Την ίδια αυτή στιγμή ακούστηκαν δύο κάτω η φωνή του Κούνσου Μόρρις.

— Σας ετόρμαξα. Η σφαίρα έσπασε το τζάμι, μπήκε στο δωμάτιο και σφηνώθηκε στον τοίχο.

Σε λίγα δευτερόλεπτα ανέβηκε πράγματι επάνω και μās έδωσαν εξηγήσεις :

— Σας ζητώ συγγνώμη γι' αυτό που έκαμα και ιδιαίτερος από σας, κυρία *Αρκερ. Ένθ' μιλούσεν ο κ. Καθηγητής είδα να φτερουγίζει απ' έξω από το παράθυρο μια νυχτερίδα, μια μεγάλη, αφύσικη νυχτερίδα και υποψιάστηκα. Κατόπιν των όσων διάβασα στα ημερολόγια σας δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη στο άηδες αυτό νυκτοβιον. Κατέβηκα λοιπόν άμέσως κάτω και την είδα να κρέμεται στο παραθυρόφυλλο και να κυττάη προς το δωμάτιο. Αυτό μου έδωσαν ύποψιας, και χωρίς να χάνω καιρό έβγαλα το πιστόλι μου κ' έπυροβόλησα. Δυστυχώς δεν την έπέτυχα : Φτερούγησε άμέσως και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Αυτό είναι όλο...

— Είπατε βέβαιος πως δεν την έπέτυχατε ; ρώτησεν ο Βάν *Ελσιγγ.

— *Ετσι νομίζω...

Ο καθηγητής δεν είπε τίποτε άλλο σχετικώς. Κούνησε μόνον το κεφάλι του με σημασία και συνέχισε την ομιλία του :

— Πρέπει, κύριοι, να εξιχνιάσωμεν που διαμένει το βδελυρόν αυτό τέρας. Για να το μάθουμε αυτό πρέπει να ανακαλύψουμε που έχει μεταφέρει τα κιβώτια του. Πονηρός όποιος είναι ο κόμης θα το έποθετέ στην σε διάφορα μέρη, για ν' αλλάξει εύκολα καταφύγιο. Αύτη λοιπόν είναι η πρώτη μας δουλειά.

Κατόπιν έγύρισε προς την Μίνα και της είπε :

— Προς το παρόν, κ. Μίνα, σείς δεν πρέπει ν' αναμειχθής στις έρευνας αυτές. Είπατε γυναίκα και δεν πρέπει να εκτίθεσθε σε κίνδυνο. *Ησυχάσατε, αναπαυθείτε και ήμερι θα φροντίσουμε για όλα. *Ελαβε κατόπιν τον λόγον ο Κούνισ Μόρρις και είπε :

— Κύριοι, κάθε ενέργεια που γίνεται άμέσως, χωρίς άσκοπορσία, πετυχαίνει. Σας προτείνω λοιπόν να πάμε άποψη και να έρευνήσουμε στο παλαιό, έρημικόν κτίριο που βρίσκεται πλάι στο φρενοκομείο. Σ' αυτό ο κόμης έχει μεταφέρει μερικά των κιβωτίων του και το έπισκέπτεται τακτικά. Είναι βέβαια νύχτα τώρα, και τη νύχτα ο κόμης άγρυπνεί και έχει όλες του τις δυνάμεις, αλλά τί σημασία έχει αυτό για πέντε άποφασισμένους ανθρώπους...

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση στην τολημη πρόταση του Κούνισ Μόρρις. Και χωρίς πολλές χρονοτριβές έχαιρετήσαμε την κ. *Αρκερ, κ' έβγάμαε...

Δεν έδρω γιατί χτυπούσε έτσι η καρδιά μου στο δρόμο όταν πηγαίναμε... Αισθανόμουν πως κάποια νέα συμφορά μās άπειλούσε...

Ημερολόγιον της κ. Μίνας *Αρκερ

*Αργότερον. — Η καρδιά μου σφίγγεται όταν σκέπτομαι πως ο *Ιωνάθαν και οι τόσο αγαπητοί μας φίλοι πηγαίνουν τέτοια ώρα στο σπίτι αυτού του σατανά. Ο Θεός να τους προσφυλάσση ! Μ' άφησαν μόνη μου, αλλά δεν θα κοιμηθώ. Θα προσευχηθώ γι' αυτούς στον Κύριο. Πως θα ήθελα να ήμουν μαζί τους. *Ετσι δεν θ' άνησυχούσα και πολύ...

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

ΑΡΧΙΖΕΙ

«ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ»

Του *Αγγλου συγγραφέως του «Καπετάν Βρυκόλακα»
Μπράμ Στράουκερ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

ΑΡΧΙΖΕΙ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ... ΦΑΝΤΑΣΜΑ»!

Του περιφήμου Γάλλου συγγραφέως Πώλ Φεβάλ (πατρός)

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

[Αι εικόνες από το σύγγραμμα του Ντέκερ]

Ο *Αριστοτέλης βεβαιώνει ότι ο χαρακτήρ του ανθρώπου, παρ' εις εικόνα να διαγνωσθή όταν τα χαρακτηριστικά του μοιάζουν με τ' ανάλογα χαρακτηριστικά διαφόρων ζώων.

Το τοιούτον δεν πρέπει να θεωρηθή ως παραδοξολογία, καθ' ότι οι σύγχρονοι επιστήμονες βεβαιώνουν το ίδιο. Χάριν των άγνωστων μας λοιπόν, και διά το περιέργον του πράγματος αποσώμεν από το περίφημον βιβλίον του δόκτορος Ντέκερ, «Οι άνθρωποι και τα ζώα», τα κάτωθι :

Η *Αλεπού

Οι όμοιάζοντες με την αλεπού είνε συνήθως

τάσις προς κολακείαν και ύπουλος χαρακτήρ.

Ο Πάνθηρ κχι η Τίγρις

Αύτη η ομοιότης, προσάπτων άμα συμπληρώνεται και με βίασμα ανάλογο, φανερώνει ένα άνθρωπο μαλθακό, αλλά και πολύ ευερέθιστο, ο οποίος δεν είνε καθόλου ελκυστικός και σε καθεστώς πράξις ενεργεί άποπισθοβούλως.

Ο Πικνυχάλος

Οι άνθρωποι που η μύτη τους μοιάζει σαν του παπαγάλου

αρέσκονται στη πολυλογία, χωρίς και να δίνουν μεγάλη προσοχή στα λόγια τους. Δεν άγατούν τις διανοητικές τέχνες, είνε πολύ κοφικοί και λίγο ψεύτες, μα χωρίς να βιάζονται.

Ο Πιθήκος

Έκείνοι που τα χαρακτηριστικά τους μοιάζουν με των πιθήκων είνε, όπως και οι πιθήκοι, θερμοί και φιλήδονοι. Είνε επίσης ύπουλοι, κολακες, μικρόφρονες, πονηροί και μέθυσοι.

Το Κριάρι

Συναντάμε συχνά ανθρώπους με μεγάλη μάτια και με στόμα πολύ άνοιγμένο στα πλάγια, οι οποίοι θυμίζουν το κριάρι.

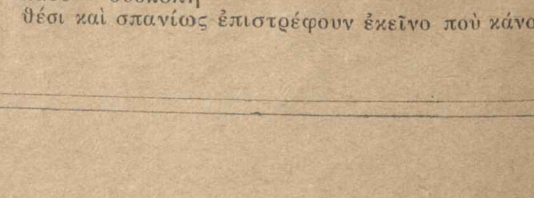
Αύτοι οι άνθρωποι σπανίως είνε έξυπνοι, μα είνε καλοί και άπλοι στο χαρακτήρα τους.

Είνε πολύ γλυκοί και πρόθυμοι να εξυπηρετούν τους άλλους, μα και έιμονοι μέχρις άνομορσίας.

Μημνόνται τους άλλους, γιατί η έλλειψς πνεύματος και το μαλακό χαρακτήρα τους τους κάνει να μὴν έχουν πρωτοβουλία.

Το Κοράκι

Οι έχοντες μορφήν αρπακτικού όρνέου, μορφήν όμοιάσαν με κόρακα, ρέπουν προς την άρπαγήν. Οι άνθρωποι αυτοί, λέγει ο *Αριστοτέλης, είνε αυθάδεις αλλά και όποιοι νεικοί. Ξέρουν να βγαίνουν από κάθε δύσκολη θέσι και σπανίως επιστρέφουν εκείνο που κάνουν δικό τους.

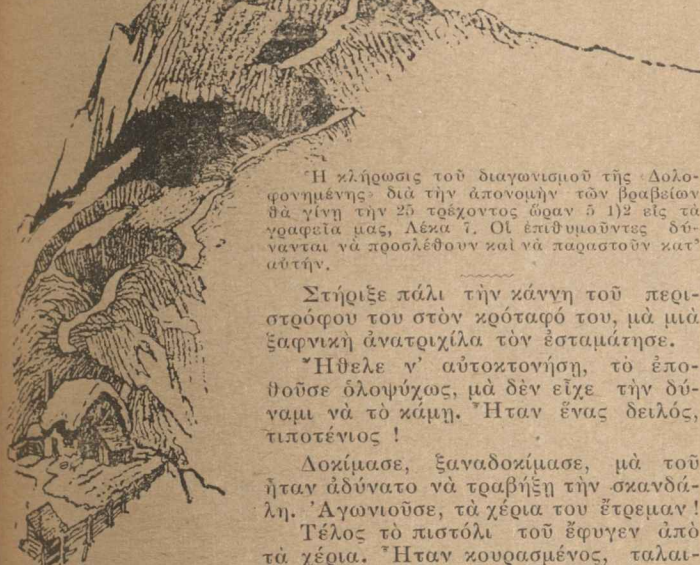

(Μεταφράσις)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Του Αιμιλίου Γκαμπριέλι)

Η κλήρωσις του διαγωνισμού της Δολοφονημένης, δια την άπομνην των βουβίων θα γίνει την 25 τοσώντος άρα 5 112 εις τα γραφεία μας, Άδρα 7. Οι επιθυμούντες δύνανται να προσέλθουν και να παραστούν κατ' αυτήν.

Στήριξε πάλι την γάννη του περιστροφού του στον κρόταφο του, μα μία ξαφνική ανατριχίλα τον έσταμάτησε.

*Ήθελε ν' αυτοκτονήσει, το έποθετοσε ολοφύγως, μα δεν είχε την δύναμη να το κάνει. Ήταν ένας δειλός, τιποτένιος !

Λοκίμασε, ξαναδοκίμασε, μα του ήταν άδύνατο να τραβήξη την σκανδάλη. *Αγωνιούσε, τα χέρια του έτρεμαν !

Τέλος το πιστόλι του έφηνεν από τα χέρια. Ήταν κουρασμένος, ταλαιπωρημένος, έλεινός και άξιοδόξατος. Βυθίστηκε στον ύπνο, χωρίς να το καταλάβη και δεν ξύπνησε παρά το πρωί.

Το πρωί ο Τρεμορέλ, μόλις άνοιξε τα μάτια του και είδε πως η κατελήφθη από απελπισία και ντροπή. Κατάλαβε καλά πως ήταν ένας δειλός, πως δεν είχε το θάρρος ν' αυτοκτονήσει. Σηκώθηκε, ντύθηκε, πλήρωσε με τα τελευταία του λεπτά τον ξενοδόχο κ' έφυγε.

*Όταν βγήκε στο δρόμο δεν ήξευρε κ' ο ίδιος που να πάη. *Ορμήσεν εναντίον του έαυτού του για την άδυναμία του και την δειλία του. *Έσπερε να ήταν νεκρός πλέον κ' όμως ζούσε...

Με το κεφάλι κάτω άρχισε να γυρίζει στους δρόμους. Δεν είχε βάλει τίποτε στο στόμα του κ' άρχισε να πεινά. Ή πείνα του έδέχθηκε τον σάμαχο... Και δεν είχε επάνω του ούτε όσα έχρηζόντο για ένα γεύμα στο πειδι φτωχικό μαγειρείο.

*Έτρεξε τα δόντια του από όργη και δάγκωνε τα δάχτυλά του. Αύτος ο πόλις κόμης Τρεμορέλ, μα γυρίζη σαν άλητης στους δρόμους, χωρίς πεντάρα στην τσέπη, πεινασμένος κ' έλεινός... Ήταν άσος !

*Έξαφνα σκέφτηκε τα πολύτιμα κοσμήματα που φορούσε. *Ενα χρυσό βραχιόλι, μ' ένα μεγάλο ρουμλίνι επάνω, ένα δαχτυλίδι χρυσό με διαμάντι, το χρυσό του ρολόγι, τα κομμάτια των μανικετιών του, τα οποία ήταν επίσης χρυσά, ένα σουγιά από φλάντζα...

Ανακομίστηκε πολύ όταν τα σκέφτηκε όλα αυτά. Μπορούσε να τα δώσει σ' ένα ένεχυροδανειστήριο και να πάρη άρχετα χρήματα. *Έτσι θα ίκανοποιούσε τις άπαιτήσεις ανάγκης του επί του παρόντος. Και δεν θα ήταν άναρχαμένος να καταφύγη στη Ζενγύ ή στους φίλους του, τους όποιους έντροπέτο ν' άντικρύση μετά την καταστροφή του.

Χωρίς να χάνη καιρό έτρεξε σ' ένα ένεχυροδανειστήριο και έδωκεν επί πολύτιμο βραστούσε απάνω του. *Ενας όχρος γεροντάκος πήρε τα κοσμήματα, τα εξέτασε προσεκτικά, τα ζύγισε και ώρισε την τιμή. Ο Τρεμορέλ κατάλαβε πως του έδιναν πολύ όλίγα, αλλά δεν είχε τίποτε.

— Λέγεσθε ! Πολύ καλά, είπεν ο γεροντάκος κ' άνοιξεν ένα καταστήχο.

— Το όνομά σας, κύριε.

Ο Τρεμορέλ έμεινε βουβός. Τ' όνομά του ; Του ζήτησαν τ' όνομά του ; Αυτό δεν ήταν δυνατόν να γίνει. Δεν θάλεγε το όνομά του κατ' ούδενά λόγον. Να ειπή πως είνε ο κόμης Τρεμορέλ ; Αύτόν τον έξευτελισμό δεν τον άνεχότανε.

Ο ένεχυροδανειστής επανέλαβε :

— Το όνομά σας, κύριε !

— Δεν σας χρειάζεται το όνομά μου, είπτε ξηρά ο κόμης. Πληρώστε με χωρίς ν' άρροπορήτε, σας παρακαλώ.

— Να σας πληρώσω χωρίς να μου πητε ποιός είπατε ;

— Άδύνατον ! Ο άγνωστες, φαίνεται, τις διαταγές της άστυνομίας.

Ο κόμης έθήλασε.

— Πολύ καλά, είπτε, τότε δώστε μου τα κοσμήματά μου.

Ο ένεχυροδανειστής κούνησε το κεφάλι του σαν να τον έλεγελογούσε για την άγνοία του.

Τέλος του είπε ορθά κοφτά :

— Πρέπει να μου πητε ποιός είπατε για να πάρετε πίσω τα κοσμήματά. *Ότι κατατίθεται έδω δεν επιστρέφεται χωρίς τους τύπους αυτούς. Τα μεταγράφα έχον ληφθή εναντίον των λοποδυτών, οι όποιοι πολλόν συχνά κλοπιμαία...

Ο Τρεμορέλ νόμισε πως θ' άνοιγε η γή και θα τον κατάνε. Είχεν έλπίσει για μία στιγμή πως θα έδοικονομούσε χρήματα και τώρα έχανε

και τα κοσμήματά του. Η θέσις του ήτο δυσκολοτάτη. Τι έπρεπε να κάνει ; Να δώσει την ταυτότητά του ; Αυτό δεν θα το έδέχονταν κατ' ούδενά λόγον κ' αν απέθνησκε της πείνας... *Αλλά και ο ένεχυροδανειστής είχε δικήν. Και έπρεπε την απελπιστική άπόφασι να φύγη, χωρίς κοσμήματα, χωρίς χρήματα.

Ο ένεχυροδανειστής βλέποντάς τον να φεύγη του εφώνασε :

— *Αν δεν έχετε την ταυτότητά σας μπορείτε να φερετε ένα μάρτυρα να βεβαιώση ποιός είπατε. Αυτό άρκεί.

Ο Τρεμορέλ δεν του απήντησε τίποτε. Κατέβηκε τις σκάλες ζαλισμένος, παραπατώντας. Τώρα πια δεν του έμεινε καμμία έλπίς.

*Έπρεπε ν' αυτοκτονήσει, ν' αυτοκτονήσει άφέντως, χωρίς αναβολήν. Αύτη η τύχη του έφερετο δυσμενώς. Και μόνον ο θάνατος θα τον έλύτρωνε των δεινών του...

*Έπρεπε σκεπτικώς και κατηφής το δρόμο που έφευγε στο δάσος της Βουλώνης. Θα έπληγαινε εκεί και θ' αυτοκτονούσε ! Τό είχε άποφασίση πλέον όριστικώς...

Δεν άργησε να φθάση εκεί. Το δάσος ήταν σχεδόν έρημο. Κάθισε σ' ένα μέρος που δεν πολυσυχνάζονταν και βυθίστηκε σε σκέψεις. Στο μέρος αυτό ακριβώς είχε μονομαχήσει προ μηνών, όταν εδρίσκετο άκόμη εν τη δόξη του πλούτου του. Είχε τραυματίσει τον αντίπαλόν του και είχε γίνει πολύς λόγος γι' αυτόν στα κοσμικά κέντρα του Παρισιού...

Η ώρα περνούσε...

*Εσκέφτηκε πως δεν έπρεπε να χάνη καιρό. *Εσφίξε τη καρδιά του κ' έβγαλε το πιστόλι του. Τώρα αισθανότανε την δύναμη να νικήη όριστικώς τα μυαλά του στον άέρα. Τό χέρι του δεν έτρεμε.

Μόνον η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

Σηκώθηκε όρθιος, στήριξε την γάννη του περιστροφού στον κρόταφο του κ' έτοιμάσθηκε να σύρη την σκανδάλη, όταν έξαφνα μία κρυγή τον έκαμε να κυττάη προς το βάθος του δάσους. *Ενας άνθρωπος έτρεχε προς αυτόν χειρονομώντας και φωνάζοντας :

— *Εκτωρ ! *Εκτωρ !... Τρεμορέλ !... Φίλε μου !...

Ο Τρεμορέλ κατέρβασε το χέρι του κ' εκύτταζε καλύτερα. Ο άνθρωπος εκείνος είχε πλησιάσει κ' έρχότηκε στην άγκαλιά του.

— *Εκτωρ ! Τσελλάθηκες ! Τι ήθελες να κάμης, φίλε μου !...

*Ήταν ο Σωβρεζύ, ο παλιός του συμπαθής, ο παλιός του φίλος, ποδχαν να ιδωθούν τόσα χρόνια. Πως βρέθηκε όμως στο δάσος αυτή την ώρα ; *Έπλεσεν από τον ουρανό ; Ο Τρεμορέλ τον κατάνεν έμβρόντητος, βουβός, ζαλισμένος.

Ο Σωβρεζύ του εξηγήθηκε άμέσως, με μα ακατάσχετη φλυαρία, γαρόρσια της καλής του καρδιάς, αφού του πήρε το περιστρόφο από το χέρι :

— Είχα οθή στο Παρίσι για δουλειές μου. Σήμερα σηκώθηκα πρωί και σκέφτηκα να ρθώ στο δάσος ν' άναμνέσω. Καθόμουν σ' ένα πάγκο, όταν σ' είδα να πλησιάζεις. Στην άρχη δεν σ' έγνώρισα. *Έπειτα όμως, όταν είδα να σηκώνεσαι και να βγάξης το περιστρόφο σου τα κατάλαβα όλα. Είδα καλά πως ήσουν σίγουρος κ' έτοιμάζουσαν να σκοτώσης τα μυαλά σου στον άέρα. Δεν πιάτευα στα μάτια μου. Χωρίς να χίσω καιρό σου φώναξα και νάμην ! *Επρόλαβα το κακό ποδήλες να κάμης. Δες και μ' έστειλε στο δάσος ο Θεός !...

*Αλλά για πες μου τώρα και σύ, τί σου ήρθε να πάρης μια τέτοια άπόφασι ;

Ο Τρεμορέλ χαμοέλασε πικρά. *Εκνόησε πως ο Σωβρεζύ δεν είχε μάθει την καταστροφήν του. Ο Σωβρεζύ όμως δεν ένοούσε να τον άφήση. Τον άνάγκασε να καθήση και επανέλαβε την ερώτησίν του :

— Σ' εξορκίζω πές μου τί σου συμβαίνει. Μή λημονής πως είμαι φίλος σου, πεύ παλιός σου φίλος. *Εμπρός λέγε. Τι σου συμβαίνει ;

— Κατεστράφη ! είπεν ο Τρεμορέλ στενάζοντας.

— Κατεστράφη ;

— Ναι, κατεστράφην καρδιολεκτικώς, άνεπανορθώτως !

— Και γι' αυτό ήθελες να σκοτώσης ;

— Δεν σου φαίνεται άρχετο αυτό.

— Όχι, δεν μου φαίνεται καθόλου άρχετο. Δεν αυτοκτονή κανείς γιατί του συνέβη, ότι συμβαίνει σ' όλο τον κόσμο σήμερα. Δεν αυτοκτονεί κανείς όταν έχη καλούς φίλους. Κατεστράφη ;

— Και τον Σωβρεζύ, το παλιό σου φίλο, τον λησιμόνησε ; Δοξάσω το Θεό που μ' έστειλε σ' ένα έδω για να σε σώσω. *Εμπρός λοιπόν, μή κλάσας στιγμή, *Ας φεύγουμε.

Ο Τρεμορέλ έδίσταζε.

— Να φύγουμε, είπτε, και πού θα πάμε ;

— Στο Παρίσι.

— Στο Παρίσι εγώ, ο κατεστραμένος ; *Α όχι, όχι.

— Μην άρνῃσαι. Θα ρθής μαζί μου, θα μείνεις μαζί μου στο ξενοδοχείο. *Αν δεν θές να δής τους φίλους σου μη τους βλέπης. Σε δυό-τρεις ήμερες θα φύγουμε για το κτήμα μου. *Εκεί θα είσαι σίτι σου. *Εκνόησε με άδελφό σου. *Ας λείπουν λοιπόν οι διαταγές. Θα μείνεις κοντά μου όσο θέλεις.

(*Ακολουθεί)

(*Ακολουθεί)

(*Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΑΣΧΑ

Κατοικοῦσαν πόρτα με πόρτα στο Ρεκλύζ. Ἡ μία λεγόταν Φανσέτ Μπός και ἡ ἄλλη Μάρθα Μοβανσού. Ἀλλοτε ἡ δυὸ γυναικες ἦσαν φίλες. Τὸ Πάσχα ἐμοίραζαν τὸ ἀρνὶ και τὰ Χριστούγεννα ἐτρώγαν μαζί τὴν πάγια. Μὰ τελευταία τὸ μῖσος και τὸ αἶμα τοὺς ἐχώρισε.

Οἱ ἄνδρες τοὺς μάλωσαν γιὰ ἓνα κομμάτι οἰκόπεδο, ποὺ διεκδικοῦσαν. Ὁ ἓνας εἶχεν τὴν κατοχὴ και ὁ ἄλλος μερικὸς παλιὸς τίτλους. Ἡ φιλονικία μεταξύ τοὺς διήρκεσεν δέκα χρόνια. Πρῶτα με τὰ λόγια και ὕστερα δικαστικῶς. Ἐπὶ τέλους ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις ὑπὲρ τῶν Μπός.

Σὲ τί ὠφέλησε; Οἱ δύο ἄνδρες τοιαύτην ἓνα βοῦ-δὺν, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ταβέρνα και τὸ ποτὶ τοὺς βρῆ-χαν και τοὺς δύο νεκροὺς σ' ἓνα ἐρημικὸ δρόμο.

Τὴν ἐπομένην ὁ γυῖος τοῦ Μπός κατέλαβε τὸ οἰκό-πεδο. Ἦταν ἓνα ὠραῖο παιδί, τὸ ὠραιότερο τοῦ χωριοῦ, καλοκαίριον και γερὸ παλληκάρι. Τὸν ἔλεγαν Γιάννη.

Ἦταν μοναχογιὸς και χαϊδεμένους. Οἱ Μοβανσού εἶχαν δύο γυῖους και ἓνα κορίτσι. Τ' ἀγορία, ὁ Κλώντ και ὁ Θωμάς ἦσαν ἀσχημολαῖα. Ὁ ἓνας ἦταν κουτσός και ὁ ἄλλος λαβρός. Ἡ κόρη, ἡ Βιο-γινία ἦταν σὰν ἀνοιξιάτικο λουλούδι. Κι' ἐτοὶ συνέβη και στὴν Ρεκλύζ ἐκεῖνο ποὺ ἄλλοτε εἶχε συμβῆ και στὴ Βεροῦνα με τὸν Ρωμαιο και τὴν Ἰουλιέταν. Ὁ Γιάννης και ἡ Βιογινία ἀγαπήθηκαν. Σέχασαν τὸ πατρικὸ μῖσος και συναπαντιώσαν καθε βοῦδὺν στοὺς ἀγρούς και κρυφο-μιλοῦσαν.

Κάθε νύκτα ὁ Γιάννης διάβαινε τὸ διαμνηστικὸ οἰκόπεδο, καὶ περνοῦσε στὸ περιβόλι τῶν Μοβανσού. Ἐκεῖ οἱ νέοι ξεχνοῦσαν τὸ παρελθόν και μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀ-γάπην τοὺς.

Μία μέρα ἡ Βιογινία εἶπε τοῦ Γιάννη:

— Πρέπει νὰ με πάρης γυναίκα. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῳς.

— Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ γελάει.

— Νὰ σὲ πάρω γυναίκα; Τρελλάθηκες;

— Σοὺ εἶπα πὺς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῳς. Σέρεῖς γιατί...

— Ὁ Γιάννης ὅμως δὲν συγκινήθηκε καθόλου και τὴν ἄλλη νύκτα δὲν πῆγε στὸ ραντεβού τοὺς. Ἡ Βιογινία τὸν περιμένε με ἀγωνία, μιά, δυὸ, τρεῖς νύχτες. Τὴν τετάρτη νύκτα βγήκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της κι' ἐφτασε τρέμοντας κατὸ ὅπο τὸ παράθυρο τοῦ Γιάννη, στὸ γειτονικὸ σπίτι. Θὰ ἦταν ἐκεῖ αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ καλὸς της καὶ τοῦ μίλησε σιγανά:

— Γιάννη! Γιάννη!

Ἡ φωνὴ της ἦταν σὰν ἓνα παράπονο. Ἐκεῖνος τὴν ἄκουσε, μὰ δὲν ἔδωσε ἀπάντησι. Ἡ Βιογινία τοὺς φώναξε ὀχρὸ φορὲς. Αὐτὸς δὲν ἀποκρίθηκε. Στὸ τέλος ἡ κόρη, ἀπελπίσθηκε, ἀνέβηκε με μιά σκάλα και μίλησε στὸ δο-μάτιό του. Ὁ Γιάννης εἶχε φύγει ὅμως.

Ἐτοὶ ἐφτασε ὁ καιρὸς ποὺ ἡ Βιογινία δὲν μποροῦσε πιά νὰ κρύψῃ τὸ σέβλημα της. Τὰ εἶπε ὅλα στὴ μητέρα της. Ἡ γορή τὴν ἐξόρισε σκληρὰ, γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου. Ἡ Βιογινία ὅμως δὲν ὁμολόγησε τί-ποτε. Τὸ παιδί ἦρθε σὲ λίγο στὸν κόσμον. Ἡ γορή ἐστεῖλε τότε τὴν Βιογινία στὴν πόλιν σ' ἓνα πλούσιο σπῆτι κι' ἐ-κράτησε τὸ παιδί κοντὰ της. Ἡ Βιογινία ἐστελνε χρήματα γιὰ τὴ συντήρησίν του. Πέρασαν ἐτοὶ μερικὰ χρόνια. Μία μέρα ποὺ τὸ παιδάκι αὐτὸ ἐπαῖξε στὸν ἥλιο ἡ γορή Μο-βανσού εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό της τὴν ἐχθρὰ της, τὴν κυρὰ Μπός νὰ τὸ κυττᾷ χαμογελώντας, μ' ἀγάπην. Ἡ Μοβαν-σού ὑποψιάστηκε. Μία φοικτὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της και τὴν ἔκαμε νὰ τρεῖξῃ τὰ δόντια της. Ὁ ἄγνωστος πα-τέρας λοιπὸν ἦταν ὁ Γιάννης! Ὁ γυῖος της Φανσέτ Μπός!

Ἡ Μοβανσού παραμόνεψε, κρυφάκουσε και ἐπέσκηψε πὺς ἐτοὶ ἦταν τὸ πρᾶγμα. Παρετήρησε συγχρόνως μιά ὑποπτικὴ ὁμοιότητα μεταξύ τοῦ παιδιοῦ και τοῦ ὠραίου Γιάννη... Ἀκόμη ἔμαθε πὺς ὁ Γιάννης παινεύτηκε γιὰ τὴς σχέσεις του με τὴν Βιογινία στὸ καφενεῖο.

Ἐνα βοῦδὺν μετὰ τὸ φαγητὸ ἔγινε οἰκογενειακὸ συμβού-λιο μεταξύ τῆς μητέρας Μοβανσού και τῶν δύο γυνῶν της, τοῦ Κλώντ και τοῦ Θωμά. Σωζήτησαν, σκέπτησαν κι' ἀπο-φασίσαν. Ὁ Γιάννης ἐπρεπε νὰ πεθάνῃ!

Τὰ δύο ἀδέρφια τὸν παραμόνεψαν τὸ βοῦδὺν τοῦ Πά-σχα, μετὰ τὴν πανηγύρι. Ἐπῆσαν και οἱ δύο ἀπάνω του και τὸν χτύπησαν με τὰ μαχαίρια τοὺς, ὡς πον τὸν ἀφῆ-σαν νεκρό. Ὅταν τελέωσαν τὸ ἔργον τοὺς ἐβόησαν ἡ Μο-βανσού ἡ μάνα τοὺς.

Ἦταν σκοτεινὰ και ἄναψε ἓνα σπῆρτο γιὰ

νὰ δῇ τὸν σκοτωμένο. Ὅταν εἶδε τὸ πρόσωπό του, ματωμένο και παραμορφωμένο, γέλασε διαβολικὰ κι' ἐφυγε μαζί με τοὺς γυῖους της.

Ἡ ἀνάκρισις γιὰ τὸ ἐγκλημα στὴν ἀρχὴ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε. Μετὰ καιρὸ ὅμως μιά ἀδιάκριτη κουβέντα τῆς Βιογινίας ἐκίνησε τίς ὑποψίες τῆς δικαιοσύνης. Οἱ δύο ἀδελφοὶ συνελήφθησαν. Ὁ Θω-μάς, ποὺ ἦταν κουτσός ἐκανε πολλὰ λάθη στὴν ἀπολογία του και πῆ-σθηκε. Στὴ δίκη, ποὺ ἔγινε στὸ Κακουροδικεῖο, ἡ Μοβανσού και ἡ Μπός ἦσαν ἐκεῖ. Ἡ μιά ἐτρεμε γιὰ τὰ δύο παιδιά της κι' ἡ ἄλλη ἠθέλε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ δικό της. Εἶχαν πολὺ καλοὺς δικηγόρους κι' ἐγινε μιά λυσσώδης πάλη μεταξύ τῶν δύο μερῶν. Ἀλλὰ ἀποδεί-χθηκε ἡ προμελέτῃ και οἱ ἐνοχοὶ δὲν ἐδέχθησαν ἐλαφροντισεῖς πε-ριπτώσεις λόγῳ τῆς ἀγριότητος τοῦ φόνου. Κατεδικάσαν τοὺς δύο δολοφόνους σὲ θάνατον!

Οἱ δύο γυναῖκες βόησαν τὸ σπῆρτικὸ τοὺς, ὅταν γύρισαν ἀπ' τὸ δικαστήριον, ἐρημωμένο γιὰ πάντα. Ἐνα ἀγροῖο μῖσος φώληξε πιά στὴν ψυχὴ τοὺς. Κατοικοῦσαν πλάι πλάι κι' ἐμεναν κλειδωμένες στὸ σπῆτι τοὺς και νηστικὲς πολλὰς φορὲς γιὰ νὰ μὴ βροῦν ἔξω και συ-ναντηθοῦν. Ἀλλὰς φορὲς παραμόνευε ἡ μιά τὴν ἄλλη, σὰν σκῆλες, ἐτοίμες νὰ δαγκώσουν.

Τὸ Πάσχα ἡ Μπός ἐτοίμασε ἓνα στεφάνι ἀπὸ φυσικὰ ἄνθη νὰ νὰ τὸ πᾶν στὸν τάφο τοῦ γυιοῦ της. Ἡ Μοβανσού τὴν εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό της. Ἐ-τρεῖξ' τὰ δόντια και τὴν πῆρε το-πίσω σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ λύσσα της.

Τὸ ἔνευροτα-φείο τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἦταν σὰν ἓνα μεγάλο ἀνο-ξιάτικο περβόλι. Ἡ Μοβανσού ἐ-ταράχθηκε. Μονα-αὐτῆς τὰ πα-διά δὲν ἐχάγγον-το ποτὶ τὸν τάφο. Ὁ Κλώντ και ὁ Θω-μάς. Καταπο-θέντες, εἶχαν πε-ταχθεῖ σ' ἓνα ἄ-γνωστο μέρος, ὅ-πως ὅλοι οἱ κα-τωδικασμένοι κα-κοῦργοι.

Πηγμένη ἀπὸ ντροπὴν και θυμὸ ἡ Μοβανσού ἐφτασε κοντὰ στὴ Μπός. Ἐκεῖνη μόλις τὴν εἶδε ἐφτασε χάλου και τὴν ἀγκυροκόπησε. Ἡ δυὸ γυναῖκες μετρήθηκαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ με μῖσος, και ἡ Μο-βανσού φώναξε σὰν λύκαινα:

— Οἱ γυῖοί μου σκοτώσαν τὸν δικό σου. Μὰ ἐσὺ μοὺ ἔφαγες τὴν καρδιά!

Καὶ χωρὶς ἄλλα λόγια ἀρπάχτηκαν, κυλίστηκαν καίτοι κι' ἄρχισαν νὰ χτυποῦνται και νὰ δαγκώνονται σὰν τσακάλια. Ἀφῆσαν, ποῦ-γοῖσαν, φουσοῦσαν, κοιμηματίζονταν, σὰν δυὸ θηρία, ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ νεκροῦ Μπός, χωρὶς διακοπὴ, χωρὶς νὰ κοινοῦνται μανιασμένες, γεμάτες χολή, γεμάτες πίκρες και πᾶθος!

Ἀνρὺ Μπρντὰ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

("Αργυρμ)

Ἦθελα νὰ μεταλάβω
καὶ νηστεύω καὶ φιλιᾶ...
μὰ παράξενον! Πασχίζω
με τὴν μαύρη σου ἐλῆ!

(Σταύρωμα)

Τὸ σταύρωμα ποὺ μοῦκανες
με σβήνει κατὰ κράτος
ἀν ἑορτὴς κείνο τὸν καιρὸ
θὰ ἴδωσαν Πιλάτος!...

Μὰ θάνατο φρονιμώτερο
καὶ τρελλὰ μὰς χάλια
ἀν σπάσωμι ὅχι παληγαγιά,
ἀλλὰ, παληγοκεφάλια!

Ὁ Κρύος

(Χολή μ' ἔξω)

Χριστὸς ἀνέστη ἄσπληγν
καὶ δῶσ' μου τὸ φίλ,
μὴ με ποτίζεις ἄδικα
με ξεῖδι καὶ χολή!...

(Μίγχο Σάββατο)

Κάθε μεγάλο Σάββατο
ἀπ' τὴ πολλὴ χαρὰ μας,
συνήθεια νὰ νὰ σπάζουμε
τρίκ-τράκ τὰ παληγαγιά μας!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ

('Ιστορία Πασχαλινή)

Μία φορά κι' ἔναν καιρὸ—πᾶνε τώρα χρόνια—μιά σκοτεινὴ κι' ἀλλοιωτὴ βροδιά, ὁ Χριστὸς κατέβηκε στὸν κόσμον.

Πρῶτὴ φορά κατέβαινε στὴ γῆ, καὶ μοναχὸς Του βράδιζε στὴν ἐγγύη ἦταν ἓνα βοῦδι ζεστό και τρυφερό, ἓνα δρομάκι ἡσυχο φαι-νόμενον παρὰ Του, ὁ ἥλιος μόλις εἶχε βασιλέψει. Καὶ καθὼς πῆγε τὸ δρομάκι ἐκεῖνο, βγήκε πρὸς τὴ μεριά τῆς Ἰουδαίας.

Φοροῦσε ῥοῦχα ταπεινά κι' ἀπλά, κι' ἀκουμποῦσε μαλακὰ σ' ἓνα κλάδι, ποὺ μόλις ἔγχε κόφει μέσ' στὸ δάσος, δὲ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν γνωρίσει, κανεὶς νὰ τὸν γνωρίσει, κι' ἀπὸ τίποτα — ἐξὸν αὐτὸ τὰ μεγάλα Του τὰ μάτια, ποὺ φέγγανε γλυκὰ μέσ' στὸ σκοτάδι, αὐτὸν ποὺ ἐκεῖνο, βγήκε πρὸς τὴ μεριά τῆς Ἰουδαίας.

Τὰ ῥοῦχα τ' ἀνοξιάτικα μωσκοβολούσαν τώρα. Γύρω ἦταν ἀπλω-μένη ἡ γοργὴ τ' ἄστρα φεγγαρολόουσαν ἡλιὰ, καὶ τὰ γλυκὰ τρεμου-λίσια τοὺς φῶτα.

Κ' ἐτοὶ ποὺ περπατοῦσε ἀφαιρεμένος, βυθισμένος πάντα μέσ' σὲς σκέψεις Του, εἶδε ἄξαφνα, στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου, ἓνα πλῆθος ἄλλα φῶτα ποὺ βα-δίζανε και φτάναν τώρα, ὅλα μαζί, σὰν ἓνα μεγάλο ἀστερισμὸν—τράβηξε τότε πρὸς αὐτὰ τὰ φῶτα, μαντευόμενος πὺς σίμωνε σὲ κατὰ πολιτεία. Κι' ἀληθινὰ, ἐκεῖ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἦταν μιά μεγάλη πολιτεία, ποὺ, καὶς πλῆσις, μεγάλωνε, κι' ἄρχιζε πιά νὰ ἐκχωρεῖται καὶ τὰ σπίτια της: ἦσαν ὅλα γύρω συσπῆται—κι' ἦσαν παντοῦ ἡ ἴδια φωτα-γία, σάμπως νὰ γινόταν πανηγύρι—ἐχρό-νη, ὅσο σίμωνε, σ' αὐτὰ Του, τὸ βοῦντο καὶ τὸν ἀνθρώπων οἱ φωνές. Κι' ὅταν ἐφτασε ἀπάνω πρὸς αὐτὰ, εἶδε νὰ προβάλλουν ἀπὸ πέ-τρα, ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων ποὺ φώναζαν, και ποῦσιν πέτρες και κοντάρια, κι' ἀναμ-μωμένους κοκκινὸς δαυλοῦς, ἦσαν ἄντρες, γυ-ναῖκες και παιδιά, και φώναζαν μαζί, και βλαστήμοσαν, και χτυποῦσαν τὸν ἀέρα με τίς βέργες, σκούζοντας ὄρες—ὄρες σὰν τρελλὰ.

Κι' ὅταν ἄρχισε νὰ βλέπει πῶς καλὰ, εἶδε, παρὰ τὰ περπατᾶν ἀστρεψιμῶς, με λόγ-γες, με λόγια και με κρᾶνη, κι' εἶχανε στὴ μεση καίτοι ἀνθρώπων, κι' ὁ ἀνθρώπος αὐ-τὸς ἦταν ἐπιλόγιος, ὅλο κορυφῆλα γύρω, κι' ἐκείνους τὰ μαλλιά του εἶχανε βάλεῖ ἓνα στεφάνι ἀγκάθια και τσουκνίδες, και κουβαλοῦσε μ' ἀγωνία καίτοι ξύλο.

Τὰ μαλλιά του ἦταν γδαρμένα κι' ὅλο αἵματα, γιομάτα χόματα, φωνές κι' ἀκαθαρσίες. Καὶ τὸ πλῆθος γύρω του βοοῦσε, σὰ θά-λασσα φοικτὴ κι' ἀνταρμιμένη. Καὶ τὸν πυρσὸν οἱ κοκκινὲς ἀν-ταρμιές, φωτίζανε παράξενον τὰ σπίτια, κι' ἔκαναν νὰ χορεύουν οἱ σῆς, μεγαλωμένες τὸν ἀνθρώπων οἱ σῆς, στοὺς φωτισμένους τοίχους, γύρω-γύρω. Τότε ὁ Χριστὸς, σπρωγμένος ἀπ' τὸ πλῆθος, πῆγε σ' ἓνα ἀνθρώπο σιμά, ποὺ πῆγανε κι' αὐτὸς μαζί, τραβόν-τας τὰ μαλλιά του, και γύρισε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Κι' αὐτὸς Του εἶπε, σκυθρωντας σ' αὐτὸν τὸν: — Εἰν' ἓνας προφήτης—δὲν τὸν ξέρεις; — εἰν' ἓνας προφήτης ἐκείνους: ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ φέρῃ τὴν ἀγάπην, μ' αὐτοὺς δὲν τὸν κατάλαβαν διόλου, γιατί μιλοῦσε λόγια τῶν Ἀγγέλων. Κι' οἱ βασιλῆδες οἱ τρανοὶ τὸν φοβήθηκαν, και δῶσαν προσαγῇ τὸν κρεμᾶσαν, και τώρα πᾶνε γιὰ νὰ τὸν κρεμᾶσουν...

Καὶ καθὼς μιλοῦσε φοβισμένα, τὰ δάκρυά του τρέχανε ποτᾶμι. Κι' ὁ Χριστὸς, μίλησε τότε μέσ' στὸ πλῆθος, και θέλησε νὰ ἰδεῖ στο πρόσωπό του και καθὼς πῆγανε νὰ στρίψει στὴ γοῖνιά, μπό-ρεσε μιά στιγμὴ και τὸν ἀντίκρισε. Καὶ κείνος τότε σήκωσε τὰ μάτια και τὸν κοίταξε.

Κ' ὅλος ὁ κόσμος ἐβόησε τριγύρω—κι' ὁ Χριστὸς, τίποτ' ἄλλο πᾶν δὲν ἔβλεπε, παρὰ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα μάτια. Καὶ μοιάζανε σὰ δυὸ λυγροὶ χαρὰς. Καὶ λέγανε τὰ μάτια ἐκεῖνα τώρα: «Εἴμαστε τὰ τραγοῦδι τῆς Ἀγάπης, και τὸ τραγοῦδι τῆς Ἀθανασίας, και δὲν παύει τίποτε στὸν κόσμον—τίποτ' ἄλλο, παρὰ Καλοσύνην».

Κι' ὁ Χριστὸς, μίλησε τότε μέσ' στὸ πλῆθος, και κείνος γινώ-σκων τὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ, κι' ἔπεσε χάλου, με τὰ μούτρα μέσ' στὸ γῆμα.

Καὶ καθὼς τὸν ἐκχωροῦσαν οἱ ἄλλοι, και τὸν τραβοῦσαν γιὰ νὰ σπρωθῇ—μέσ' σὲς φωνές και μέσ' στὴ φασαρία—βόηκε τὴν εὐ-χαρίαν ὁ Χριστὸς, και παίρνοντας στὴν πλάτη του τὸ ξύλο, μίληρεν ἄλλος στὴ θέσιν τοῦ προφήτη. Κ' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὸν ἔφερε, τραγοῦμένους ἀπ' τὴ μέθῃ τῆς Θουσίας—τράβηξεν ἴσια γιὰ νὰ στανω-θεῖ...

Καὶ καίτοι ἀπ' τὴν Ταρῇ κι' ἀπ' τὴν Ἀνάστασιν—καθὼς τὴν περὶ τῆς παρὰδου, κι' οἱ μαρτυρίες τῶν τεσσάρων Ἀποστόλων

ΕΚΔΕΚΤΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ζητήσας πολλάκις νὰ μάθω διατὶ τρώγομεν αὐτὰ τὴν Λαμπράν, καὶ διατὶ μόνον τότε τὰ θέλομεν κοκκίνα καὶ σκληρά, ὅχι μόνον ἡμεῖς ἀλλὰ ὅλοι ἀπὸ τὸν Πόλον μέχρι τοῦ Ἰσμηρινού οἱ χριστιανοὶ ἠγαγιάσθη ἐπὶ τέλους νὰ κατατάξω τὴν ἀπορίαν μου μεταξύ τῶν αὐτῶν. Περὶ τούτου τῷ ὄντι οὐδὲν λέγουσιν ὁ νόμος και οἱ προ-φῆται, οὐδὲ καὶ οἱ Εὐαγγελισταί, ἀν δὲ ἐρωτήσῃ τις δέκα σοφούς, εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν ἄλλας τόσας διαφορὰς ἀπαντήσεις, ἀπαράλλακτος ὡς ἀν τοὺς ἡρώτα ποῖον εἶναι τὸ λα-τρικὸν τῆς φθίσως ἢ τὸ ἀριστον τῶν πολιτευμάτων. Κατὰ τοὺς μὲν τὸ ὦον εἶναι σύμβολον τῆς ἀναστάσεως, διότι καθὼς συντρίβει ὁ νεοσσὸς τὸ κέλυφος, και ἀναπηδᾷ ὡς ἐξ αὐτοῦ, οὕτω και ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ μνήματος τὴν πλάκα. Κατ' ἄλλους ὅμως οἱ ταῦτα διδάσκοντες εἶναι ἀγράμματοι και τὸ χειρότερον ἀσβεῖς, τὰ δὲ πα-σχαλινὰ ἡμῶν αὐτὰ κατὰγονται κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ ἐ-κείνα τὰ ὅποια οἱ κακοῦργοι Ρωμαῖοι ἐποποθετοῦν ζέοντα ὅπο τὴν μαζαλὴν τῶν χριστιανῶν μαρτύρων, ὡς γίνεται ἀκόμη και σήμερον, ἀν πιστεύσωμεν τοὺς κακογλωσσούς, εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς ἡμετέρας ἀστνομίας. Περὶ τούτου ὅμως οὐδὲν θέλουσι ν' ἀκού-σωσιν οἱ Σημιτολόγοι οἱ ἐπιμένοντες ὅτι τὸ ὦον ἢτο σύμβολον τῆς γονίμου Ἰσίδος και ἡ καθ' ὠρισμένης ἐορτῆς ἀνοσφαγία ἔθιμον φοινικικὸν μεταδιδόν ἐς τοὺς ἐβραίους και τοὺς ἑλληνας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ κρόκος αὐτοῦ, ὅστις κατὰ τὸν Βένφρεν εἶναι αὐ-τόχρομα ὁ Χαλδαϊκὸς κοκκῖος.

Διατὶ δὲ βάφονται τὰ αὐτὰ κοκκίνα, τούτο ἐξηγοῦσαν οἱ Ραβῖνοι διδάσκοντες ὅτι, κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ὅχι μόνον ὅλα τὰ τρω-γόμενα τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ και αὐτοὶ οἱ τοῖχοι τῶν οἰκῶν πρέπει νὰ κοκκινίζονται με τὸ αἶμα τοῦ σφαζομένου ἀρνίου, πρὸς ἐξέλεσιν τοῦ Ἀγγέλου τῆς καταστροφῆς. Κατὰ τὸν Ἀλβιον ὅμως Λαμπρίδιον οἱ Ραβῖνοι δὲν ἤξεύ-ρουν τί λέγουσι, τὰ δὲ πρῶτα ἐρυθρὰ αὐτὰ δὲν ἐβάρησαν, ἀλλ' ἐγεννήθησαν κοκκίνα ἀπὸ τὰς αὐτοκρατορικὰς θρυλίας τὴν ἡμέραν τῆς γεννή-σεως τοῦ Ἀλεξάνδρου Ζεύκρου, ὡς χαροῦντος οἰωνὸς τῆς μελλούσης φιλίας του πρὸς τοὺς χριστιανούς.

Πολὺ ὅμως διάφορος εἶνε ἡ ἐξηγήσις τοῦ Πη-δαλίου, τοῦ διδάσκοντος ἡμᾶς ὅτι: «Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι εἶπον: Τὸ αἶμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς και ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, ἐκοκκίνησαν ὅλα τὰ πράγματα ὅπου εἶχαν εἰς τὰς οἰκίας των, ἀκο-λούθως δὲ και τὰ αὐτὰ, ὅθεν και οἱ Χριστι-ανοὶ εἰς ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος, κοκκινίζομεν τὰ αὐτὰ ἐν τῇ ἀναστάσει. Τὰς πλείους ἄλλας

τῆς ἀπορίας ταύτης λύσεις δὲν ἔχω προχειροῦς εἰς τὴν μνήμην μου, πλην μόνως τῆς τοῦ Πανοσιωτάτου Ἐσχατοῦ τοῦ Ἀγίου Τάφου ἐν Βλαχίᾳ Ναθαναὴλ, ὅστις, ἐρωτηθεὶς ἐν πασχαλινῷ συμ-ποσίῳ περὶ τῶν κοκκίνων αὐγῶν, μοι ἀπήντησε: «Τῶν καὶ μὴ ἐρεῦνα».

Ἐμμ. Ροῖδης

— Ὁ Χριστὸς, τυλιγμένος σ' ἓνα σύννεφον, γέμισε ξανά στὸν οὐρανόν, πῆγε κατ' εὐθείαν στὸν Πατέρα Του, και τὸν βόηκε ποὺ μίσησε μ' ἓναν Ἀγγέλου.

— Γιατὶ τὸ ἐκανε αὐτό; τοῦ λέει τότε κείνος αὐστηρὰ.

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε θλιμμένα και δειλὰ.

Καὶ δυὸ μεγάλα διαμὰ λαμπρά, ἦταν ἐτοιμὰ νὰ στάξουν ἀπ' τὰ μάτια Του.

— Ὅα μοὺ κανεῖς ἄλλοτε τὴν γῆσιν, νὰ μὴ ἀνακατανοῖσαι διόλου σὲς μικροποθεῖσεις τῶν ἀνθρώπων—τοῦ ξαναεῖπε πάλιν ὁ Θεός. Αὐτὲς οἱ χαλκωσύνες νὰ σοὺ λείπουν...

Καὶ γέμισε ξανά κι' ἐξακολούθησε τὴν κουβέντα ποὺ εἶχε με τὸν Ἀγγέλου.

Ναπολέων Λαπαδιώτης

ΕΚ ΤΩΝ ΙΟΝΙΚΩΝ ἈΣΜΑΤΩΝ

Ο ΣΚΟΤΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΙΕΤΤΑΣ (*)

* Ἀσπλάγχο βόλι τ' ἦθελες
τέτοια ζωδιὰ νὰ σῆλῃς.
ποῦ τῆς ἀγάπης τοὺς παλιούς
εἶχε γιὰ μανσκήν;
Γιατὶ τὴν εὐφροσύνην
μὴ μὰ πνοὴν νὰ σβῆσῃς
ἀπου δὲν ἦτο γῆνην,
ἀλλὰ ἀγγελικὴ!

Μὲς τοῦ πολέμου τὴ φωτῆ
παρέθηκα νὰ τοῦξω,
κι' ἀνάπαυμ ἐξήτησα
κι' ἐγὼ γιὰ μιά στιγμή
τὰ στήθη τὰ παρθενικά,
μὰ ξέχασα πὺς παύουν
τὸ πέοςμμά μου τῆς ζωῆς
γιὰ πάντα οἱ παλαιοί.

Μ. Δ. Σειζάνης

(*) Ἐορτὴ τῆς Πασχαλινῆς, ἡ ἀγγελιοφόρος, ἡ νύμφη καὶ τῆ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΣΧΑ

(ΤΟΥ FRANÇOIS COPPÉE)

ΟΤΕ! φώναζε ο μπάριμα Μπουργκέιγ σηκώνομενος μ' όρη και πετώντας την πετσέτα του στο τραπέζι. Ποτέ! Τό άκουσε καλά... Ποτέ!...

Κ' ενώ ο παλιός αρχιστέης άρχισε να φέρνει βόλτες στην τραπεζαρία σαν μανιασμένος, ή μαμά Μπουργκέιγ, με τή μάτια της ύγρα από τή δάκρυα χαμηλωμένα άπάνω στο πιάτο της, καθάριζε μηχανικά ξερά άμύδαλα.

Δύο χρόνια τώρα, σχεδόν κάθε βράδι, ή ίδια σκηνή επαναλαμβάνετο μεταξύ των δυό αυτών συζύγων. Γιατί δυό χρόνια είχαν περάσει άφ' ότου είχαν διακόψει τις σχέσεις τους με τό γνιό τους τόν Έδουάρδο, ό όποιος είχε παντρευτεί, παρά τή γνώμη τους, μία κόρη που ό ίδιος την περιμύζωσε, ποιός ξέρει από πού, μες στο Καρτιέ Λατέν, την εποχή ακριβώς που τελειώνει τις σπουδές του στα Νομικά. Είχαν άραπήσει, και είχαν χαϊδέψει από παιδί τόν Έδουάρδο, στόν όποιο είχαν στηρίξει όλες τις ελπίδες τους! Και πράγματι ή άρχη προανήγγελε λαμπρό τό μέλλον τού παιδιού! Μά ή άρχη τις περισσότερες φορές είχε πολύ διαφορετική από τό τέλος!

Ό Έδουάρδος συνάντησε αυτή την κόρη και την άγάπησε. Κι' από τότε όι σπουδές του δεν πήγαν μπροστά ούτε βήμα. Ούτε διπλώμα, ούτε τίποτα! Όστούσο όι γονείς του δεν άπελπιζόντουσαν όλοένα. «Παιδί είναι, έλεγαν, θά του περάσει». Μία μέρα τους άνεκούνισσε ότι ελάτρευε τή φίλη του κι' ότι ήθελε να την πάρει. «Ό! τότε πώς δεν έπεσε χάμω απότομητος ό μπάριμα Μπουργκέιγ, ήταν θαύμα. Έδωσε τό γνιό του κακήν κακώς από τό σάτι λεγοντάς του: «Αν δώσεις τ' όνομά μου σ' αυτήν την παληγογναίκα να μην περιμένεις πεντάρα από μένα όταν πεθάνω!» Μά τό κακό, τό άχάριστο παιδί θέλησε κι' όλας τής τούς εφρονενθή και τους έστειλε μία πρόσκληση όταν έκανε τό γάμο του. Έτσι διάκοψε κάθε σχέση μαζί τους. Και τώρα ό Έδουάρδος ζούσε μ' ένα μικρό ήμεροισθίο, που έβγαζε δουλεύοντας σε κάποιο μικρό γραφείο. Ζωή βάσανισμένη.

Όι γέροι γονείς του δυό χρόνια τώρα που είχαν να δούν τό παιδί τους όπόφεραν πολύ. Μά τόν τελευταίο καιρό τή πράγματα, έξ αιτίας της μαρίας είχαν παροξυνθεί. Ό θυμός της είχε περάσει κι' είχε παραχωρήσει τή θέσι του στόν πόνο τού παιδιού της κι' είχε άρχισει να σκέπτεται περί της συγγνώμης. Τέλος, τόλησε να κάνει λόγο γι' αυτό στόν πατέρα. Τι ήθελε όμως να τού τό πη. Ό γέρος μάνιασε, άφρισε, πέταξε ένα «ποτέ» που έκανε τή τζάμια να τρέμουν κι' άπαγόρευσε στή γυναίκα του να τού ξανακάνει λόγο γι' αυτό.

Μά αυτή δέ μπόρεσε να τόν ύπακούσει. Κάθε τόσο έκανε και μία νέα απόπειρα να τού άνακινήσει τό ζήτημα, μά κάθε φορά έπακολουθούσαν ό ίδιος σκηνές εκ μέρους τού άνδρός της. Κι' αυτό έφτασε γιά να μεταβάλει τό σπiti σε μία κόλαση. Αυτοί ό δυό γέροι που ποτέ τους δεν είχαν αντίμιλησει στο παραμικρό, που είχαν ζήσει και που είχαν έργαστεί πλάι πλάι τριάντα χρόνια όλόκληρα, που είχαν τόσο άγαπηθεί, έξουσάν τώρα σαν έχθροι, έτοιμοι ν' άσπαζόντου. Κάθε βράδι στο τέλος τού δείπνου, όι έχθροπραξίες ξαναόχιζαν. Κ' ή σκηνή τελειώνει με τόν ίδιο τρόπο πάντοτε. Ό Μπάριμα Μπουργκέιγ έφρυγε χτυπώντας δυνατά την πόρτα και πήγαινε στο γειτονικό καφενείο όπου συναντούσε μερικούς φίλους του κι' έπαιζαν πρόφα. Εκεί, μοιράζοντας τή χαρτιά, έπειθετο κατά τών συγγόνων ήθών που είχαν εκμηδενίσει την πατρική έξουσία στα παιδιά. Αυτός, όμως θά έμενε ως τό τέλος άούτητος πρός τό γνιό του. Αυτό είχαν τό μοναδικό θέμα της ζουβέντας του. Οι σύντροφοι του τόσο από εφρονείας, όσο και γιά να τόν ζολακέρουν, τού έλεγαν:

— Μπαρβό, μπάριμα Μπουργκέιγ!.. είσαι σωστός Ρωμαίος. Έφτασε τέλος μία όμορφη Κυριακή τών Βαίων. Όλος ό κόσμος γύριζε άπ' την έκκλησία κρατώντας βάρια στα χέρια του και τ' άλογα τών λεωφορείων είχαν κι' αυτά στολισμένα τ' αυτιά τους με βάρια.

Ό μπάριμα Μπουργκέιγ που είχε άόρησει τή νύχτα στο καφενείο—ή πρόφα είχε παραταθεί ως τή μεσάνυχτα—άργησε να ξυπνήσει. Ξύπνησε μουφλωμένος. Χτες τό βράδι ή γυναίκα του τού είχε μιλήσει άκουμα μία φορά γιά τόν Έδουάρδο, προσπαθώντας να τόν μεταπειλή. Τού είπε πως είχε μίθει σχετικά μ' αυτόν. Είξερε ότι ή γυναίκα τού γνιού τους δεν είχαν μιά τιποτένια όπως ένόμισαν στην άρχη. Μά τό πεύ σπουδαίο ήταν ή πρόφα τού γνιού τους. Μόλις διακόσια φράγκα έκέρδιζε τό μήνα, όσα δεν έφταναν σ' αυτόν γιά τσιγάρο και γιά καφέ.

—Ω, δέ σο' ζητώ να τούς δής! Μά βοήθησε τους λίγο, είπε δειλά ή Μπουργκέιγ στόν άντρα της.

Βλέποντας όμως ότι ό άντρας της δεν της άπαντούσε τίποτε

μόν' στριφογύριζε σκεπτικός στο χέρι του ένα ποτήρι που μόλις τού είχε άδειάσει, σηκώθηκε από τή θέση της, έκανε τό γύρο τού τραπέζι κι' έβαλε δειλά τό χέρι της στόν ώμο τού συζύγου της. Μια ταιία προσπάθεια. Ό Μπάριμα Μπουργκέιγ θυμήθηκε τότε πόν έλεγαν «Ρωμαίο» κι' ή φωνή του άκούστηκε πάλι βουτηχτή «Ποτέ!»

Μά έκείνο τό πρωί, καθώς ξύπνησε, ό Μπουργκέιγ είχαν έξαιρετικά θλιμμένος και σκεπτικός. Είταν όλος νεύρα, και κάποτε δυό φορές καθώς ξυπνόντανε. Είχε ντυθεί πιά όταν ή μαμά Μπουργκέιγ γύρισε από την έκκλησία μ' ένα μάτσο βάρια που τ' άπόθεσε στο τραπέζι της μέσης και μισογρόβησε όλος ό πότος γύρω από τή δυνατή και φρέσκια μυρωδιά τους.

Ούτε ποιητής είχαν ό μπάριμα Μπουργκέιγ, ούτε και τόσο ενιάσθητος. Μά τή βάρια, ή μυρωδιά τους, δεν έξρω πως, τού άναλάσαν ένα σορό άναμνήσεις.

Κ' ενώ ή γυναίκα του ταχτοποιούσε τή βάρια γιά να στολίσουν τή εικονίσματα κι' όλο τό σπίτι, ή διαπεραστική τους μυρωδιά τόν τρύπησε ως την καρδιά. Θυμήθηκε μία Κυριακή τών Βαίων—ή! πόσο μικρά ήταν ό καρός έκείνος! — όταν αυτοί είχαν άκουμα έφτάσει κι' όταν ή γυναίκα του δούλεψε μεροδούλι σ' ένα ραπτόδικο! Είταν τότε άκόμα στο μήνα τού μέλους, γιατί μόλις είχαν παντρευτεί. Όπως και σήμερα ή γυναίκα του τού είχε φέρει γυρίζοντας από την έκκλησία μερικά βάρια στο ποτήρι και μοναδική καμαράκι τους που τό κράμασε πάνω από τή νυχτική τους κλίνη. Τη χαριτωμένη που είχαν τότε ή γυναίκα του και πόσο την άγαπούσε! Καί, με μία γοργή προσπάθεια της μνήμης του ξαναβρίσκει σ' ένα στιγμιό, όλα τή χρόνια που έζησαν μαζί, στή διάρκεια των όποιων εκείνη είχαν τόσο έρωτατική, τόσο όικονόμα, τόσο άρμονία μένη. Όστούσο αυτή τή γυναίκα, που ποτέ δεν της είχε πη καμύ λόγο, την έκανε τώρα στά γεράματα της να ύποψηξη έξ αιτίας τού κακού παιδιού τους... Μά είχαν τόσο καλό τό παιδί τους; Βέβαια. Γιατί έπρεπε να τιμήσει τόν πατέρα και την μητέρα του και να τους ύπακούσει...

Έκείνη τή στιγμή ή γυναίκα του που τόν παρακολουθούσε με την άκρη τού μαστού της συγιννημένη, έπλησίασε τόν τοίχο, ήρπασε τή χέρια της και νά, παίρνει έν κλαδί από τή βάρια και τό βάζει πάνω από τή φωτογραφία τού Έδουάρδου τους—τού Έδουάρδου τους ως μαθητού, την εποχή που ήταν τόσο περιήφανοι γι' αυτόν.

Ό παλιός χτίστης δεν είξερε εκείνη τή στιγμή πού βρισκότανε. Τό κεφάλι του έστρεψε μ' ήμυροδιά τών βαγίων τόν έλάτρε με μία μέθη άνακουφιστική και γλυκερά. Πήγε πρός την γυναίκα του, της έπιασε τή χέρια και άφου έφριξε μία ματιά πρός τή φωτογραφία της νυφίδας με μία φωνή που είχε γίνει πολύ γλυκεία:

—Τι λές, Κλεμάνς; Νά τό συχαρώσουμε τό...παλιόπαιδο;

Α!... Τι είχαν εκείνη ή κραγή χαράς τού βγήκε από τή στήθεια της μητέρας... Ό άντρας της την είχε φωνάξει με τό μικρό τόνόμα της, Κλεμάνς, όπως στόν καιρό της νιότης του! Δέκα πέντε χρόνια είχε να την φωνάξει έτσι!... Τότε κι' εκείνη κατάλαβε πως τόν άγαπούσε πάντοτε, τόν άντρα της, τόν παλιό της σύντροφο!

Χώθηκε άπάνω στο λαμό του, τόν φιλούσε στο πρόσωπο, τού χάιδεσε τό κεφάλι με τή χέρια της, τού αγκομιλούσε στο αυτί! Δέ μπόρεσε πιά να κρατηθή.

Την άλλη Κυριακή, τό Πάσχα, ή Κλεμάνς πήγε να δη τό παιδί τους. Είταν κι' αυτό τόσο δυστυχισμένο που τους είχε προσβάλει, που τούδς είχε περιφρονήσει! Έκατό φορές έκανε να πάη να τούς ζητήσει συγγνώμη, μά δεν τόλμούσε!

Και τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας έλεγε στόν άντρα της:

—Έξερεις, είδα και τή γυναίκα του... Δέ μπορεί να μ' έ' άφεί πιά... Είναι τόσο όμορφη, τόσο χαριτωμένη, σαν τριαντάφυλλο. Κι' άγαπάει τόν Έδουάρδο μας!... Και βαστάει τόσο καλά τό ποτήρι του!... Τό παρελθόν της; Τό ξέρω... Μά άφου ό Έδουάρδος μας την άγάπησε, έτσι... Στο λαό—κι' έμεις άπ' τό λαό είμαστε—δεν πρέπει να είναι κανείς τόσο άούτητος... Κ' ύστερα, έξερεις, εί' έγκνος τριών μηνών, και σε λίγο γινώμαστε παππούδες...

Ό μπάριμα Μπουργκέιγ συγιννήθηκε γερά και βάζοντας τή χοντρά του δάχτυλα που έφεραν στο στόμα της γυναίκας του.

—Φτάνει, της είπε. Πάρε ένα καλάθι κόκκινα αυγά και στείλε να φρονίσεις έν' άμιάκι... Άς τούς τή πάλμε ως σημεϊόν είρήνης κι' έπειτα τους πέρνουμε και τρώμε τό βράδι έδω.

Κι' ενώ ή μαμά, μεθυσμένη από την εύτυχία έγινε με λυγμούς στό στήθος τού άνδρός της, ό μπάριμα Μπουργκέιγ, άκούοντας τό κεφάλι του άπάνω στο δικό της κι' άόχως να κλαίη κι' αυτός με τή σειρά του...

François Coppée

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΜΛΕΤ

Ποιός ήτο ό "Αμλετ.—Πώς τόν παρκαδέχεται ή Σκηνδιναβική μυθολογία.—"Η τρέλλα του.—Τέ ταξείδι στην 'Αγγλία.—"Ο διπλός γάμος του.—Μάχαι, νίκη, λάφυρα.—Τέ μοιρκίον τέλος του.

Ποιός δεν ξέρει τόν περίφημο μονόλογο τού "Αμλετ, την ώρα που περπατάει μόνος, άπάνω στις σκοτεινές ταράτσες τού Έλσενέρ: «Νά ή κανείς ή να μ' ή ή!»

Ποιά φαντασία δεν συγιννήθηκε μέχρι βαθύν από τό ρομαντικό θάνατο της Όφελίας;

Ό "Αμλετ λοιπόν που τόσο και τόσο ιστορικοί τόν παρουσιάζουν ως πραγματικό, δεν έζησε ποτέ, ή μάλλον αν έζησε, ή ιστορία του και ή δράσις του άναγεται μέσα στο σκόνη τών πιο μακρινών καιρών, δύο αιώνας πρός τής γεννήσεως τού Χριστού, όπου καμιά άλήθεια δεν μπορεί να διαφωτισθή μέσα στις σκανδιναβικές όρύγξεις.

Ό Δανός ιστορικός Σάξον ό Γκραμμαριέν, που έζησε κατά τή τέλη τού ΧΙΙ μ. Χ. αιώνας, είν' ό μόνος που έχει μιλήσει γιά τόν "Αμλετ. Ό Γκραμμαριέν θέλει τόν "Αμλετ γνιό τού Χορβεντίλ, βασιλέως της Γιουτλάντης και της Δανίδος Γκερούτας, της γυναικός του. Ό Χορβεντίλ έδοιοφονήθη από τόν αδελφό του Φένκο, ό όποιος παντρεύτηκε τή Γκερούτα και κατάλαβε τό θρόνο. Ό "Αμλετ που προήλθε μήπως δολοφονήθη κι' αυτός με τή σειρά του, προσποιήθηκε τόν τρελλό γιά να γλυτώσει από τό θάνατο.

Αυτή ή άρετά άληή ιστορία παράθηκε κατόπι από τούς Δανούς θρύλους και τροποποιήθηκε άρεκτα, δίνοντας έτσι τό θέμα και την πλοκή στο Σαίξπηρ γιά τό τραγικό του άριστούργημα.

Στό δράμα τού Σαίξπηρ κάνει τό θάνατο τού βασιλέως Χορβεντίλ πού μυστηριώδη. Μέσα σ' ένα κήπο ό Φένκο την ώρα που ό αδελφός του κοιμάται τού χύνει ένα δηλητήριο στο αυτί και τόν θανατώνει. Κατόπι παντρεύεται τή Γκερούτα. Τότε κι' ό "Αμλετ, ό γνιός τού δολοφονηθέντος βασιλέως, άποφασίζει να πάη τόν τρελλό, μά όι παραλογισμοί του, τή φαινομενικώς άσχηματήρια λόγια του, έχουν διπλή σημασία. Κάθε πρωί, κατά τό δαυκό θύλλο ό "Αμλετ μύζισε όλες τις κορυφές τών σταύλων τού βασιλικού παλατιού, και τις πιο ακάθαρτες άκόμα, και άλεσε μ' αυτές τό σώμα του.

Έπει, βεβαιώνει ό θύλλος, να μνηστή τους άδελφούς που άλείβουν τό σώμα τους με λάδι πρός τής πύλης. Κ' ή πύλη γιά τόν "Αμλετ ήταν ό μελλοντικός άγώνας του κατά τού σφετεριστού τού θρόνου Χορβεντίλ.

Όι περισσότεροι γελούσαν μ' αυτά τή καυώματα τού "Αμλετ, μά μερικά σύμβουλοι τού βασιλέως είχαν άρχισει ν' άμφιβάλλουν γιά τήν τρέλλα τού "Αμλετ και σιγά σιγά κι' ό ίδιος ό βασιλιάς έτάχθη με τό μένος τους. "Ηθελε όμως να έχη και μία άπόδειξη γιά τήν τρέλλα τού "Αμλετ και τόν ύπέβαλε σε διάφορες δοκιμασίες. Βλέποντας όμως ότι δέ μπόρεσε να πιστοποιήση τήν τρέλλα τού άπεφάσισε να τόν στείλη στην 'Αγγλία με την πρόθεση να τόν έξολοθρεύση, μά και ένα μικρό άκουμ ή τύχη τού "Αμλετ τόν έσωσε από τις μηχανορραφίες τού Φένκο.

Έπει ό βασιλεύς της 'Αγγλίας έπροσέκλεσε τόν "Αμλετ σ' ένα μερικό γεύμα, μά καθ' όλη τή διάρκεια τού, ό Δανός πρίγκιπ, δεν έμεινε μπουζιά στο στόμα του, ούτε έπινε τίποτε. Έκπληκτος ό βασιλιάς τού έζήτησε να τού έξηγήση τό λόγο που δεν έτρωγε:

—Τό φομ'ι τού βασιλιά, άπάντησε ό "Αμλετ, μυρίζει αίμα, τά ποτά του μυρίζουν αίμα και τό κρατά τού μυρίζουν πτώμα.

Σκανδαλισμένος άπ' αυτές τις παρόδοξες άπαντήσεις ό βασιλιάς, θέλησε να έξουχρήσει σχετικώς και πράγματι έξουχρήσε ότι τή φωτογραφία από τή όποια προήρχετο τό φομ'ι ήταν ποτισμένα με τό αίμα τών σκοτωμένων μας μεγάλης μάχης, ότι τό νερό που είχε χρησιμοποιήθη γιά τήν κατασκευή της μπόρας τού γεύματος προήρχετο από ένα πηγάδι στο βάθος τού όποιου εύρίσκοντο δυό σπαθιά σκοτωμένα και τέλος ότι τό χοιρινό κραές που έφραγαν προήρχετο από ένα κοπάδι χοίρων τό όποιο είχε φάει τό πτώμα ένός κρεμασμένου!

Έκπληκτος ό βασιλιάς από τήν δεινότητα τού "Αμλετ τού έδωσε την κόρη του γυναικά. Μά κι' όι προετοιμασίες της έκδικής έσως δεν άφταναν διάλομ τή σχέψη τού Δανού πρίγκιπας. Επέστρεψε στη Δανία, όταν πιά ό καθέννας νόμιζε ότι είχε θανατωθή υπό τού "Αγγλου βασιλέως, έκτελούντος την παράκληση που τού είχε διαβιβάσει ό σύμβουλός του βασιλέως της Δανίας Φένκο, όταν τού έστειλε

"Ο "Αμλετ

"Η "Οφελία

σθεί άκόμα. Οι δυό γυναίκες τή πηγαιναν περίφημα. Η πρώτη μάλιστα είπε στόν "Αμλετ:

—Οφείλω ν' άγαπήσω τήν αντίληψή μου άφου κι' έσύ την αγαπάς. Τίποτε δέ μπορεί να έπηρεάσει την άγάπη μου σε όένα. Θά σε σώσω από τους κινδύνους που σε άπειλούν. Πήδραξε από τόν πεθερό σου. Μιλώντας έτσι είμαι περισσότερο γυναίκα σου παρά κόρη τού!

Πράγματι, στο τέλος ό βασιλεύς της 'Αγγλίας έαχυνε τόν πόλεμο κατά τού γαμπρού του, μά ό "Αμλετ τόν ένίκησε, τού πήρε τούς θησαυρούς του και γύρισε στη Δανία φορτωμένος χρυσάφι. Δεν έξασε δέ να πάη μαζί και τις δυό γυναίκες του.

Ποιά όμως όληση ή έκκλησία τών όθων, γινώσκοντας στη Δανία, ήρθε άλλο βασιλέα να κατέχη τό θρόνο; Ό Ζορζάς όνομάζετο Βίγκνερ, άλλος βασιλέα να τού έξηγήσει τήν άγάπη του σε όένα κλαί. Ό "Αμλετ τόν ένίκησε, μά ό Βίγκνερ έξουχρήσε με όπλα στρατευματα τά όποια είχε συγκεντρώσει στους βορείους τόπους. Ό "Αμλετ είχε γυμνάσει μέχρι τούτος τό ποτήρι της μοίρας του.

Στην δεύτερη μάχη τού έδωσε με τό Βίγκνερ νίκηση και σκοτώθηκε με τή όπλα στα χέρια. Η όφελια Έωματρώνη έβγαλε κραυγές άπελπισίας ραδαινώντας τό θάνατο τού συζύγου, μά κατόπι παντρεύτηκε τό νικητή τού τό Βίγκνερ.

Αυτή είχε ή λαϊκή ποίηση περί "Αμλετ, από τήν όποιαν ό Σαίξπηρ έχει δανεισθή πολλά σημεϊα και ή όποια τόσο είνε περισσότερο θρύλλος παρά πραγματικότητα.

(Μετάφρασις)

ΠΡΑΤΗΡΙΑ

57 — ΣΤΑΔΙΟΥ — 57

166 — ΑΙΟΛΟΥ — 166

ΨΑΘΑΚΙΑ
Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

ΕΙΔΙΚΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΘΕΝΤΑ

ΔΙΑ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

OLD ENGLAND

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 7

Γ. Π. ΠΑΠΠΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

GANTERIE PARISIENNE

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑΣ ΑΥΤΑΣ ΤΙΜΑΣ
ΤΩΝ ΠΡΑΤΗΡΙΩΝ ΜΑΣ

